

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

ВІСНИК

духовно-просвітницький інформаційний журнал

ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

4 (110) | 2010

Віра Кушнір:

**Ми приїхали в Америку
і отримали свободу,
але користуватися нею
не вміємо**

стор. 12

**Як зберегти
нашу молодь
в умовах
еміграції**

стор. 22

**Чому молодь
прагне іти в
американські
церкви**

стор. 24

читайте в номері:

6 Телевізор як зброя духовної війни

8 Інтернетозалежність
Богдан Галюк

12 Віра Кушнір: Ми приїхали в Америку і отримали свободу, але користуватися нею не вміємо
Юля Марук

15 Клайв Стейплз Льюїс. Через порив душі від високого і прекрасного — до християнства
Уляна Мочарська

16 Захований обід
Аллегра Мак Бірні

*В Божих
руках*

стор. 11

*Діти
й Царство Боже*

стор. 4

18 Про ціль життя та наслідки гріха роздумувала молодь Західного Об'єднання
Юля Марук

19 Як зберегти молодь для Царства Небесного
Кріс Стейлі

19 Щоб виграти вашу любов
Макс Лукадо

21 День, що створив Господь
Олександр Перепелиця

22 Як зберегти нашу молодь в умовах еміграції
Фаїна Борогіна

24 Чому молодь прагне іти в американські церкви
Олена Ковальчук

28 Дорі, дівчинка, яку ніхто не любив
Доріс Ван Стоун та Ервін В. Люцер

31 Історія баптистського кладовища
Лідія Біззіля

Західне Українське
Євангельсько-Баптистське
об'єднання, США

ВІСНИК
духовно-просвітницький інформаційний журнал
ПРАВДИ

The Western Ukrainian Evangelical Baptist Convention, Inc. in the USA

Головний редактор: Павло ДЕМ'ЯНИК
тел. (503) 407-0413 | ukrainechurch@msn.com

Відповідальний редактор:

Петро ЧИКЕРЕНДА

тел. (253) 335-7124,

e-mail: pchikerenda@gmail.com

Літературний редактор:

Наталя КОРНАЗЕВИЧ

тел. (253) 880-9401,

e-mail: natafedak@yahoo.com

Дизайн: Андрій ТРИГУБА

e-mail: andrey.triguba@gmail.com

Набір тексту: Ольга ВОЛЧКОВА

e-mail: kovcheg2001@ukr.net

**РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В США
та в ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ:**

Василь Куманський: 5540 Date Ave., Sacramento,
CA, 95842, USA | (916) 723-9243

e-mail: vasyel@netzero.net

Жанна Шевчук: тел.: (916) 532-4914

**РОЗПОВСЮДЖЕННЯ В УКРАЇНІ
та країнах СНД:**

Леонід Кришчук, тел. 8 (050) 378-02-33,

e-mail: krishchuk@gmail.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

Herald of Truth 37603 28th ave. S

Federal Way, WA 98003 USA

fax (253) 939-3015, tel. (253) 835-2182

**Журнал видається на добровільні пожертви
та кошти передплатників.**

річна ціна з пересилкою становить — \$25,
бажаючи підписатися на журнал, надсилайте
свої пожертви на адресу:

Herald of Truth

5540 Date ave. Sacramento, CA 95842 USA.

**ПІДТРИМАЙТЕ ПРАЦЮ ОБ'ЄДНАННЯ
ПОЖЕРТВАМИ:**

The Western Ukrainian Evangelical Baptist
Convention

5540 Date Ave. Sacramento, CA 95842, USA

! При передруку посилання на "Вісник правди"
обов'язкове. Редакція не завжди поділяє думки ав-
торів матеріалів, що друкуються. Надіслані матері-
али не рецензуються і назад не повертаються.

Підписано до друку з оригінал-макету __. __. 10. формат
84x106/16. Бумага Finesse. Друк офсетний. Ум. друк. арк. 8.
Обл.-вид. арк. 2,8. Кількість 800 прим.

Віддруковано: Релігійне товариство "Місійна книжкова
фабрика «Християнське життя»" м. Луцьк, Україна,
тел.: (+38 0332) 71-08-74

Шановні читачі журналу “Вісник Правди”! Вітаю Вас! Продовжуючи тему нашого життя в еміграції, я хочу нагадати про практичні кроки, які ведуть до омріяної цілі нашого життя і, використовуючи їх, ми вже сьогодні можемо бути щасливими.

Поняття щастя, блаженства, як подає нам 1-ший Псалом, досить широке. В розумінні більшості — це однакові цінності, до яких прагне кожна людина. В молодості-це добра освіта, взаємне кохання, досягнення матеріальних цінностей. З віком в людини потреби змінюються, але все рівно прагнення до щастя залишається, можливо, змінюючи форму — чудова робота, забезпеченість, гарне місце проживання, здоров'я. Перелік цей можна продовжувати і потрібно визнати, що це нормальне становище людей прагнути кращого. Більше того, Бог бажає людям блаженства і не тільки бажає, але все зробив для того, щоб людина могла бути щасливою.

Біблія досить практична Книга, і вона не тільки розповідає про блаженство, про краще життя, але показує шлях, дає практичні поради, яким чином можна користуватись тим добрим, що Бог приготував для людей.

Перше і саме важливе це те, що Бог через Сина Свого дав можливість людині повернутись в Свою сім'ю. І тільки через Книгу Біблію ми можемо зрозуміти блаженство, яке не залежить від матеріального достатку, рівня освіти, місця проживання, роботи і навіть здоров'я.

Три практичних кроки, які ведуть до щастя:

- Про Закон Божий роздумує.
- Як дерево, корінню якого доступна вода.
- В ділі щаститься.

Перший крок — це Біблійна позиція в прийнятті життєвих рішень, це Євангельський світогляд, сформований Словом Божим. Людина, яка виховується Законом Божим, спроможна не тільки сама бути щасливою, але своїм життям ошчасливити інших.

Праведний спроможний вистояти, коли навкруги несприятливі умови. Незалежно, чи вас зрадили, не зрозуміли, навіть розтоптали, але коли корінню доступна вода, добрий результат у нашому житті не забариться, праведний підіймається, листя не в'яне, з'являються добрі плоди. Дозвольте Живій воді вас жити, а це, безумовно, Слово Боже. Читайте, слухайте, насолоджуйтесь. Євангельська пісня — це також потік води живої, не тільки слухайте, але співайте, щоб добрі плоди з'являлися у практичному житті.

В житті щаститься, “...радійте, що імена ваші записані на небесах!” (Лук.10:20). До праведника успіх приходить тому, що правильно сформований світогляд, життєва позиція має тверду основу.

...та в Законі Господнім його насолода, і про Закон Його вдень та вночі він роздумує!

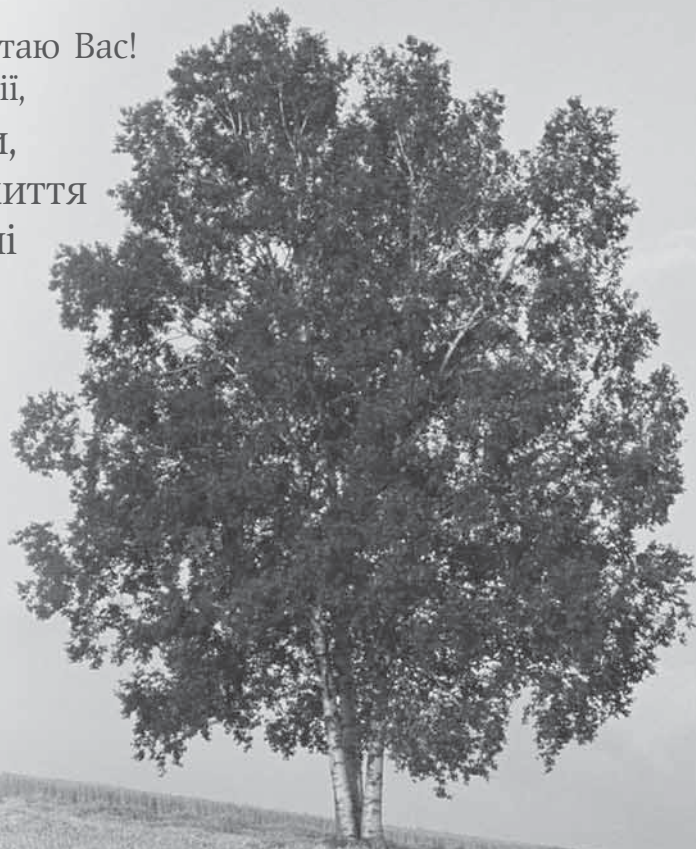
І він буде, як дерево, над водним потоком посаджене, що родить свій плід своєчасно, і що листя не в'яне його, і все, що він чинить, щаститься йому!

Псалом 1:2-3

Особисте щастя залежить від того, наскільки ефективно ми навчились черпати силу, енергію із ріки Живой води — Слова Божого. Шлях християнина наповнений змістом вічних цінностей, “бо знає Господь тих, хто Його” (2Тим. 2:19).

І отже, незважаючи на те, де ми живемо, в якій країні, які труднощі приходить зустрічати на земному шляху, важливо, щоб ми роздумували про Закон Божий та виконували Його в своєму житті.

• З повагою пастор Павло Дем'яник

Діти й Царство Боже

“До Нього ж приносили й немовлят, щоб до них доторкнувся, а учні, побачивши, їм докоряли. А Ісус їх покликав та й каже: Пустіте дітей, щоб до Мене приходили, і не забороняйте їм, бо таких Царство Боже. Поправді кажу вам: Хто Божого Царства не прийме, як дитя, той у нього не ввійде!” (Лук.18:15-17)

Ми знову відкриваємо Євангеліє від Луки й продовжуємо вивчати цей великий опис життя нашого Господа Ісуса Христа благословенним лікарем Лукою. Ми підійшли до короткого, але сильного й важливого тексту Писання: **“Діти й Царство Боже...”**.

Цей текст є дуже важливим. Це підстава для нашого розуміння того, як Бог дивиться на дітей відносно Його Царства... яке місце дітей у Царстві Божому. Цей текст короткий, але насичений важливою істиною. Будемо уважними, щоб розібратися в усьому, що Господь хоче нам сказати в цих віршах.” **До Нього ж приносили й немовлят, щоб до них доторкнувся, а учні, побачивши, їм докоряли. А Ісус їх покликав та й каже: Пустіте дітей, щоб до Мене приходили, і не забороняйте їм, бо таких Царство Боже. Поправді кажу вам: Хто Божого Царства не прийме, як дитя, той у нього не ввійде!”** (Лук.18:15-17)

Помітьте, що двічі в цих трьох віршах зустрічаються посилання на Царство Боже, один раз в 16 вірші, і ще в 17 вірші. У цьому розділі Євангелії від Луки уся увага вчення нашого Господа на Царство. Поверніться в 17 розділ 20 вірша, де фарисеї піднімають питання, коли прийде Царство Боже. Ісус відповідає, говорячи: **“...Царство Боже не прийде помітно і не скажуть: Ось тут, або: Там. Бо Божеє Царство всередині вас!”** (Лук.17:20-21) Він починає, таким чином, цілий розділ про Боже Царство. Кому належить це Царство? І хто належить цьому Царству? Це велика тема, що починається з 17 розділу 20 вірша й триває до 18 розділу 30 вірша, де говориться, в 29 вірші, про тих, хто залишив будинок, дружину, братів, батьків, дітей заради Царства Божого. Виходить, більш широка тема тут — Царство, сфера порятунку, область спокути, ті, хто буде належати Богові і перебуває під Його суверенним правлінням і турботою, духовне Царство, що один раз перейде в Тисячолітнє царство, а наприкінці стане вічною реальністю. Але ми говоримо про Царство, де править Бог, і де Він проявляє Свою турботу про тих, хто належить Йому. Такою є тема.

Виникає питання... хто перебуває в Царстві? Кому належить Царство? І хто належить цьому Царству? І на цьому зроблений основний акцент у цьому розділі. Ті, які не належать Царству, і ті, кому воно не належить, схоже,

найбільше впевнені, що вони в Царстві. Це релігійна еліта, як фарисеї і їхні послідовники, які вірили, що Царство Боже належить тим, хто заробив його своєю моральністю й релігією... виконуючи моральний закон, релігійний або церемоніальний закон, роблячи це так педантично, або проникливо, або фанатично, або ретельно, що, таким чином, вони догодили Богові своїми досягненнями, і були визнані гідними від Нього прощення гріхів і місцем у Його Царстві, оскільки вони це заслужили. Це фарисеї з попередньої притчі, вірш 9, ті, які були впевнені в собі, що вони праведні. Із притчі, що Ісус розповів про фарисея, що прийшов у Храм, видно, що коли він вийшов із Храму, то пішов невинуватим, тобто, неправим перед Богом, неблагочестивим в очах Божих, несправедливим в очах Божих, праведним тільки у своїх очах, і в очах народу, що бачив його й обманювався релігією людських зусиль.

Отже, тепер ми знаємо, що тим, хто в Царстві, не притаманна праведність. З іншого боку, у Царстві перебувають ті, які знають, що вони несправедливі, знають, що вони не можуть досягти праведності, знають, що вони грішні, які представлені приниженим, зажуреним, смиренным, розкаяним митарем, що не сміє підняти око, але б'є себе в груди в жалі й сумі про своє нечестиве серце й, як наслідок, нечестивому поводженні, і волає до Бога, щоб Він зробив для нього спасіння по милості й благодаті. Він у Царстві, тому що Ісус сказав, що та людина пішла із Храму виправдана, праведна перед Богом, оголошена праведною перед Богом. Отже, із цієї притчі ми дізналися, що люди, які думають, що вони в Царстві, тому що досягли певного рівня моральності й праведності, насправді не в ньому, але ті, хто в Царстві — це смиренні й зажурені, що усвідомлюють, що не можуть заробити порятунку... вони показані у вигляді зажуреного, смиренного, розкаяного, приниженого, скромного митаря, що б'є себе в груди, і прохає в Бога милостиво про його спасіння.

Отож, ніхто не може показати краще, що тільки смиренні ввійдуть у Царство, ніж дитина. Ніхто не покаже краще, хто неможливо нічого досягти, заробляючи порятунок, ніж дитина. Так що перехід до 15 вірша дуже логічний. Хто менш успішний у чесноті, ніж дитина? Хто менш успішний у релігії, ніж дитина? Хто гірше знає закон? Хто менш слухняний закону? Хто менш відданий Богові? Хто менш

прихильний правді, ніж дитина? Виходить, дитина — це досконала ілюстрація спасіння Божого, котре дається даром. От чому тут цей перехід. Фарисеї й релігійна еліта, що намагаються заробити Царство Боже своїми моральними й релігійними зусиллями, не допущені туди взагалі; Ісус говорить, що діти перебувають у Царстві й ті, хто входять у Царство, подібні до дітей. Істинно, це твердження потрясає. Справді, щось приголомшуюче говорить тут Ісус. Ударні хвилі від цих слів трясуть богословський світ навіть сьогодні. Це місце зробило нескінченну дискусію серед богословів, що триває й сьогодні. Але тоді, у системі діла/праведності, що домінує завдяки фарисеям, уся увага про Царство Боже була в тому, що туди можна ввійти, досягши певного духовно-морального рівня, рівня релігійної присвяти й успіху, ставши бажаним Богові, і тоді Бог прощає ваші помилки, і дає вам скуштувати привілеїв вічного життя в Його присутності. Тому в такій системі не було місця в Царстві для дітей, тому що вони багато не знали, нічому не вірили й нічого не досягли. Так що те, що говорить тут Господь, це ще один нищівний удар по фарисеям і всім, які, згідно 9 віршу, були впевнені в собі, що вони праведні. Ця система не просто була їхнім ученням, а ефективною освітньою системою фарисеїв, що просочила юдаїзм, і навіть видніється у вірі учнів Христа. От чому вони відреагували в цьому випадку таким чином.

Але одночасно серця батьків мучило глибоке переживання за своїх дітей. Як і ви, як і будь-який батько, вони хотіли, щоб їхні діти були в Божому Царстві. Отже, в 15 вірші сказано, що вони приносили дітей до Нього. До речі, цей же випадок описаний у Матвія в 19 розділі, і в Марка в 10.... Матвій, Марко й Лука, усі описують цю коротку подію, і, в основному, трактують її однаково. Комбінація цих трьох трактувань дає нам повну уяву про цей інцидент. Він настільки важливий, короткий, але надзвичайно насущний, це конкретне фундаментальне твердження Господа, завдяки якому ми одержали розуміння положення дітей у Царстві Божому. І, розглядаючи цей текст, я буду посилаючися на тексти з Матвія й Марка, які допоможуть краще зрозуміти цей текст.

Давайте тепер розглянемо очевидне. Приносили до Нього дітей. Батьки, що мають ті ж переживання, що й будь-який батько, про майбутнє своїх дітей... чи виростуть вони, щоб бути в Царстві Божому? Матвій говорить нам в 19 розділі, що все це відбувалося перед величезною юрбою, по грецьки мега-юрбою, величезною юрбою. І щораз у такій юрбі були фарисеї, які постійно намагалися зловити Ісуса в Його словах і дискредитувати Його перед юрбою, і дискредитувати настільки, щоб це стало причиною для Його страти. Так що вони використовували все, щоб зловити Його. Ось конкретна ситуація, про яку пише Матвій, а також і Марко у паралельному місці, дискусія йшла про шлюб, безшлюбність, повторний шлюб і розлучення. Це була тема дискусії, у яку утягнули Ісуса, тому що фарисеї хотіли Його на цьому піймати.

Отже, спочатку дискусія в даній ситуації була про сім'ю, про шлюб, безшлюбність, розлучення й повторний шлюб. Так що, логічне продовження такої дискусії — прийшли батьки, які намагалися жити за Законом і ходити правильно перед Богом у своєму шлюбі, у своїх сім'ях, і вони принесли своїх дітей у надії, що Ісус благословить їх, щоб у майбутньому зберегти їх для Царства Божого.

Але, незважаючи на все це, Господь приймає дітей досить особливим чином. Ви пам'ятаєте, коли Він робив Свій урочистий вхід, малі діти прославляли Його. І Він сказав: *“Чому ви дивуєтесь?”* Матвія 21 розділ: *“Чи ж ви*

не читали ніколи: Із уст немовлят, і тих, що ссуть, учинив Ти хвалу?”

Отже, євреї цінували таке благословення, що виходило від релігійних лідерів. Так що не дивно, що ці батьки зробили так у присутності Ісуса, тому що Його, безсумнівно, вважали людиною Божою. Ми не знаємо нічого про віру цих батьків, однак знаємо, що вони принесли своїх дітей, щоб їх благословив Ісус. Навіщо? Батьки хвилювались за майбутнє своїх дітей відносно Бога і Його Царства.

З таким розумінням повернемося до 15 вірша. Приносили до Нього дітей. Матвій і Марко, паралельні місця, використовують слово “діти”, *paidia*. Лука використовує *brephos*, в перекладі — як “немовлята”. Воно значить грудних дітей, самих маленьких. Звичайно, ж, тоді годували грудьми кілька років, довше ніж тепер у нашому суспільстві. Отже, від немовлят і до тих, кого ще годують грудьми в перші роки життя. Однак, Ісус, відповідаючи у вірші 16, використовує слово *paidia*, маючи на увазі дітей.

Отже, Він розширює цю істину або принцип, говорячи не тільки про немовлят. Крім того, у Марка 16:10 сказано, що Ісус взяв їх на руки, що підтверджує те, що це були діти й немовлята. Отже, ці батьки, так само як ви, або будь-які інші батьки в будь-якому суспільстві, що мають релігійні прагнення, стурбовані майбутнім духовним станом своїх дітей у відношенні до Бога, принесли їх до Ісуса. Вони певною мірою надіялись на Нього, Його духовну силу, мали якусь віру, якусь тягу до Його доступу до Бога. Він говорив про Бога, Він проповідував Царство Боже. Він так багато говорив про Царство, що повинен був знати, як увійти в це Царство. Він повинен мати доступ до Бога, Що є Цар, а Бог Він чи ні, або чи щирий Він пророк, чи Месія Він, ми не знаємо, нічого не сказане про віру цих батьків. Вони були спонукувані турботою про своїх дітей, сподіваючись, що в Нього є особливий доступ до Бога, і тому Його молитви будуть особливим образом почуті. Адже вимовне благословення по суті було молитвою, проханням до Бога про прихильність до дитини. Я не впевнений, але думаю, що батьки хотіли, щоб Він помолився про майбутнє спасіння дітей.

Отже, ми читаємо в 15 вірші: *“До Нього ж приносили й немовлят, щоб до них доторкнувся”,* — доторкнутися означає не просто доторкнутися, але покласти на них руки за традицією, що символізує благословення. *а учні, побачивши, їм докоряли”.*

Вони бачили, що це почалося й стало розвиватися. І коли батьки зібралися й стали підходити до Ісуса, щоб Він благословив дітей, помолився за їхніх дітей, учні почали їм дорікати. Форма дієслова показує, що вони почали, і продовжували це робити, і слово “забороняли”, *epitimaō*, складне, а я завжди говорю вам, що складні форми дієслова підсилюють дію дієслова. Вони засуджували цих батьків. До речі, іменник із цим коренем можна перевести як “покарання”. Вони звинувачували їх у тому, що вони вийшли за рамки. І ми довідуємося, як я говорив раніше, що учні стали жертвами того фарисейського світогляду, у якому не було місця дітям. Діти були стороннім елементом. Діти були перешкодою. Навіть хоча в синагозі вчили дітей, для них існували певні рамки. І дорослий світ богословської бесіди про Царство Боже був невідповідним місцем, і з їхнього погляду не потрібно було відлучати Ісуса від Його справ, звертаючи Його увагу на дітей, які не могли ні зрозуміти, ні вірити. Так що вони сильно протестували проти дій батьків.

• Джон Мак Артур

Продовження в наступному номері

НОВИНИ

У Іраку може бути створена християнська провінція

Президент Іраку Джаляль Талабані заявив, що не заперечує проти створення “спеціальної провінції” для християн, що проживають в країні.

“Є регіони, де переважає християнська більшість, і у нас немає заперечень відносно створення спецпровінції для християн”, — цитує агентство “Асуат Аль-Ірак” слова глави держави. “Захист християн — священний обов’язок іракського уряду і всіх політичних блоків”, — підкреслив він. За його словами, шиїти вже заявили про свою готовність сформулювати озброєні заходи, щоб допомогти і захистити послідовників Христа. Як повідомляє ІТАР-ТАРС, в останній час уряді районів Багдаду були здійснені озброєні напади на будинки християн, в результаті яких десятки осіб були вбиті і поранені, а їх житло сильно пошкоджене.

Ці атаки послідували за захопленням бойовиками католицького собору в Багдаді. У обмін на звільнення заручників екстремісти висунули 48-годинний ультиматум, зажадавши випустити з в’язниць Іраку і Єгипту деяких в’язнів. Іракські сили пішли на штурм, проте терористи встигли привести в дію декілька вибухових пристроїв. В результаті загинули 58 чоловік, понад 70 були поранені. Після закінчення двох діб і невиконання ультиматуму бойовики погрозили християнам новими атаками по всьому світу.

Рукописи мертвого моря з’являться в Інтернеті

Влада Ізраїлю об’єднує зусилля з інтернет-компанією Google, щоб створити якісну цифрову онлайн-бібліотеку рукописів Мертвого моря.

Як заявляють представники Ізраїльського управління старовинними пам’ятками, проект дозволить забезпечити необмежений доступ до цих манускриптів, вік яких становить 2 тисячі років. Вони вважаються однією з найбільших археологічних знахідок двадцятого століття.

Відповідно до плану, Ізраїльське управління старовинними пам’ятками і компанія Google розмістять фотографії 30 тисяч фрагментів, що становлять колекцію сувоїв, в базі даних з вільним доступом і можливістю пошуку. За словами організаторів, рукописи будуть в першу чергу розміщені в оригінальному вигляді на івриті, арамейською і грецькою мовами, а згодом з’являться їх переклади.

Рукописи Мертвого моря містять прадавні редакції старозавітних текстів, а також опис життя євреїв і ранніх християн за часів Ісуса Христа. Вони були виявлені в 1940-50-х роках в печерах недалеко від Мертвого моря.

Телевізор як зброя духовної війни

Кожна епоха має свої міфи. І в XX столітті їх виникло не менше, ніж, скажімо, в часи Стародавньої Греції. І так само, як у випадку з античними греками, нащадкам важко відрізнити вигадку від реальності. Ось психотропна зброя — це міф? Більшість впевнена в цьому. А можливість проведення досліджень в СРСР із контролю над психікою? Повірити в це вже набагато легше.

Дехто уявляє психотропну зброя як гігантські прилади, що випромінюють якусь енергію на великі території. А ось банальна думка, що цією зброєю може бути звичайний телевізор, рідко спадає на гадку.

Технологія позбавлення людини волі мала великий попит серед спецслужб. Ця тема породила багато міфів про зомбування (під зомбуванням зазвичай розуміють перетворення нормальної людини на позбавленого власних думок виконавця чужої волі).

Кажуть, що ідею розробки зброї, яка впливає на людську психіку, підкинули нашим спецслужбам американські колеги, щоб ті витрачали свій час та гроші в безперспективному, як вважали аналітики ЦРУ, напрямі. А наші, будучи повністю впевнені, що США вже володіють цією технологією, а ми знову відстаємо, кинулися досліджувати.

Носіями інформації про дію психотропної зброї у нас є або відставні військові, або ентузіасти, що із захопленням вкривають підлогу та стіну своїх квартир фольгою. На думку останніх, експерименти з підпорядкування (а у разі невдачі — зруйнування) людської психіки проводилися за допомогою всіляких, не дуже корисних для здоров’я, випромінювань, а фольга, звісно, — ідеальний і найдешевший захист від них.

Чи проводилися такі експерименти насправді або чи ті ентузіасти потрапляли до психіатричних лікарень без сторонньої допомоги, ми не знаємо. Але хвилюватися про це не варто, оскільки ще на початку XX століття і СРСР, і Китай, і фашистська Німеччина мали у своєму розпорядженні просту і дуже ефективну методику підкорення людської психіки.

Формулу масового контролю над людською психікою чітко сформулював Геббельс. Він увів поділ людей на три групи: до першої входили ті, кого легко переконати і які одразу готові повірити у все, що їм скажуть. Із ними, вважав ідеолог, нічого й робити не потрібно. Другу групу становили ті, кого важко переконати. І до неї входить найбільше число людей. Щоб

переконати їх, необхідно день у день доводити одне й те ж. Лише тоді вони повірять. Уся фашистська пропаганда велася саме для цієї, другої групи. Ну а до третьої Геббельс відніс людей, які не піддаються переконанню. Таких, на думку ідеолога фашизму, слід було просто винищити. Що й було зроблено як у Німеччині, так і в Радянському Союзі. А механізм виявлення та знищення мислячих людей, яких не можна переконати, працював просто — про таких завжди нашіптували їхні знайомі, колеги і навіть родичі (причому останнє вважалося особливо героїчним). Це щодо дорослого населення, з дітьми ж усе було ще простіше. Їх одразу виховували в потрібній ідеології.

Формула Геббельса діє по сьогодні. Перші дві групи, що піддаються переконанню, вже оброблені сучасною пропагандою. А тих, хто входить до третьої... Ні, фізично знищувати їх ніхто не збирається. Контроль над свідомістю мас став значно м'якшим і ніжнішим, їм просто не дають широко висловлювати свої погляди. Жодного червоного або коричневого терору, достатньо просто контролювати ЗМІ, а всі, ну, або майже всі в нас уже розуміють, що свобода слова не може дорівнювати за значущістю справи створення сильної держави.

Про дітей також не забули. Розроблені нові підручники, що пояснюють ідею особливої, суверенної демократії, в якій народ завжди добровільно вибирає сильну державу на шкоду особистим правам.

Умови ж для цього сьогодні якнайсприятливіші. Про страхіття сталінського терору вже забули, а проблеми, що прийшли разом із демократичними свободами, пам'ятають дуже добре. Не дивно, що, згідно з даними соціологічних опитувань, 42% вважають: Україні потрібен такий лідер, як Сталін. А симпатизують йому ще більше. І тут інтереси влади та народу збігаються як ніколи. І хоча психотропної зброї, можливо, ніколи не існувало, але її дії ми можемо зазнати в будь-який момент — досить увімкнути телевізор.

У християнських колах суперечка про те, можна дивитися телевізор чи ні, ведеться вже не одне покоління. На щастя, християни виросли із "коротких штанців" релігійності культурних заборон попереднього десятиліття та полюбили "свободу в Христі", про яку вже більше 20 століть кричать послання апостола Павла зі сторінок Євангелія. Багато сучасних "вільних" віруючих переключилися на Інтернет: на телефоні чи на комп'ютері. Батьки задоволені: "Нарешті моя дитина перемогла телевізор, слава Богу". І навіть не здогадується старенький пастор, що віруючий подружився з ворогом у десятки разів сильнішим та злішим, аніж телевізор. Однак не про це тема.

Все ж залишається великий відсоток тих "членів церкви", які спокійненько раз в неділю відвідують Богослужіння, а на тижні вечорами просиджують біля голубих екранів: то новини звідусіль, то "маргоші" з "вороніми" або "танцює вся Україна" чи якесь інше шоу. І вже християнин навіть не здогадується, чому довго не може заснути, чому депресія закралася в душу, чому втрачені стосунки з Богом.

Шановні, час відвертої духовної війни позаду. Нині діють інші методи. Дієвіші. Звідусіль реклама запрошує: "Відпочинь ввечері біля "ящика", тобі подадуть "страву" до смаку". І навіть не запідозриш, що найважливіше, що в тебе є, — твій час так безжалібно краде лукавий. Християнине, чи піддаєш ти атаці новітньої духовної зброї?

Джерело: <http://rubka.org.ua/2010/1010/01.php>

НОВИНИ

Подружня вірність продовжує життя

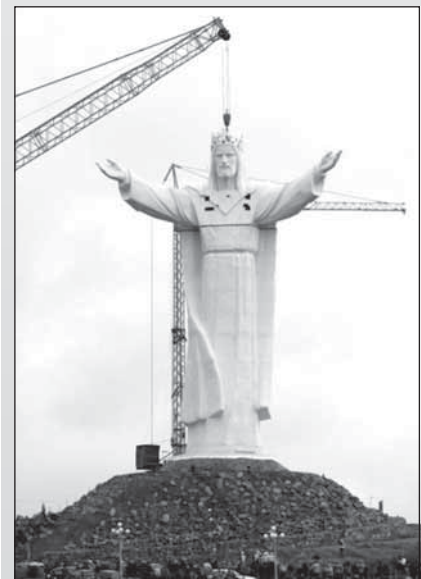
Група дослідників з Італії на чолі з доктором Еммануелем Джанніні (Флорентійський університет) виявила, що моногамія є головним чинником, який сприяє довголіттю.

У результаті досліджень з'ясувалося, що чоловіки, які вели досить насичене статеве життя і суворо зберігали вірність своїм дружинам, мали набагато менше різних проблем з серцево-судинною системою, жили, в середньому, набагато довше.

Фахівці пояснюють цей феномен тим, що тестостерон, який виробляється в кров при доволі частих статевих контактах, знижує ризик появи різного роду депресій і покращує обмін речовин, а моногамія збільшує опірність до стресових ситуацій.

У Польщі звели найбільшу статую Христа

У Польщі закінчилося спорудження найвищої в світі статуї Ісуса Христа. В місті Свободзін на кордоні з Німеччиною при великому зібранні місцевих жителів був встановлений останній елемент скульптури — голова Христа з двометровою короною.

Висота монумента, включно з короною, становить 36 метрів на 17-метровому пагорбі. При цьому висота Христа-Спасителя в Ріо-де-Жанейро, який послужив прототипом статуї в Свободзіні, становить 30 метрів на 8-метровому п'єдесталі. Щоправда, бразильська статуя розташована над містом на 710-метровій горі Корковаду.

НОВИНИ

13 листопада —
Всесвітній День
доброти

13 листопада відзначався Всесвітній день доброти (World Kindness Day). Саме у цей день 1998 року в Токіо відкрилася перша конференція Всесвітнього руху за доброту, в якій брали участь Австралія, Канада, Японія, Таїланд, Сінгапур, Велика Британія, США. Пізніше до руху приєдналися й

інші країни. Спеціально для цього дня французький художник ОРЕЛЬ (Aurele) створив символ — відкрите серце.

Згідно з дослідженням японських і американських психологів, проведеним на базі університету Квансей Гакуїн і коледжу Кобе (Японія), чим більше добрих вчинків ми робимо, тим щасливішими себе відчуваємо. На думку вчених, ті, хто висловлює свою подяку, ніжність й інші добрі почуття до людей у конкретних повсякденних справах, не лише з великим оптимізмом дивляться на світ, але й фізично почуваються краще, відчувають своє життя більш гармонійним.

У свою чергу, вчені Мічиганського університету (США) вважають, що добрі люди менше хворіють і довше живуть. Дослідники спостерігали протягом п'яти років більш як 400 подружніх пар похилого віку. Партнери, що проявляли увагу і турботу один до одного, хворіли удвічі рідше. Учені також відзначили, що чуйні люди живуть, у середньому, на дев'ять років довше, ймовірно, завдяки тому, що у них кращий імунітет і здоровіше серце: адже коли людина робить щось хороше іншим людям, у неї підвищується рівень лімфоцитів і розширюються судини.

Інший "побічний ефект" доброти — вироблення "гормонів задоволення". Коли людина допомагає іншим, її мозок виробляє велику кількість ендорфінів, відомих як прекрасне природне знеболююче. Крім того, ендорфіни мають заспокійливий ефект, нейтралізують дію стресу, полегшують депресію. Чуйність супроводжується душевним підйомом, що граничить з ейфорією, що пояснюється виробленням гормону серотоніну, який регулює настрій.

Інтернетозалежність

Нещодавно мама мого знайомого з боєм розповідала мені про те, як змінився її син за останні півроку. Став замкнутим, небалакучим, перестав цікавитися навколишнім життям, життям власної сім'ї, і взагалі став далеким і чужим. Перестав також нормально харчуватися, схуд, побліднів. Я намагався здогадатися, що сталося з хлопцем, але нічого не придумавши, запитав про це жінку. Після тривалої паузи з її уст злетіло єдине слово: "Комп'ютер..."

"Комп'ютер, — подумав я, — добра річ, скільки інформації на ньому зберігаю сам, та й видавництво газети важко уявити без нього". Але виявляється, проблема не в самому комп'ютері, а в способі його використання. Хлопець, про якого ми говорили, став залежним від онлайнової інтернетівської гри.

Нині про проблему інтернетозалежності потрібно заявляти у повен голос. Тепер я в цьому більш, ніж переконаний. Сьогодні все більше і більше молодих людей стають залежними від Інтернету. Можливо, ви ніколи не задумувалися над цим, але прослідкуйте, як часто обіцяючи собі: "Я тільки на п'ять хвилин, пошту перевірити", вставали від комп'ютера через години дві і то лише тоді, коли закінчувалися гроші або зачинався Інтернет-клуб. А після того в голові народжувалися досить логічні думки: "Хтось п'є горілку, хтось зловживає наркотиками, а я просто сиджу в Інтернеті. Не такий вже це й великий гріх! Тим більше, що в Інтернеті я

спілкуюся з цікавими людьми, знаходжу корисну інформацію..."

Що ж штовхає молоду людину, забуваючи про навчання, дім та інші справи, годинами пропадати в клубах, не відриваючи очей від монітора? Що шукає вона на цьому міжнародному звалищі, в якому потрібно довго покопирсатися, щоб віднайти бодай "зернину"? І що знаходить?

Психологи відзначають: "Інтернетозалежність — це така сама хвороба, як наркоманія і алкоголізм. Кожен приходить у віртуал з цікавості, а залишається там на годину, на ніч, на рік, на все життя. І в кожного на це свої причини. Комусь подобається фактор анонімності, але навіть там анонімність відносна. Комусь припадає до душі те, що можна вільно спілкуватися на будь-які теми, знайти людей зі схожими інтересами, але все це можна відшукати і в реальному світі. Швидко й досить легко дістати будь яку інформацію? Можливо. Але через цю причину не стають залежними. Це факт".

На думку вчених, інтернетозалежність — це вид патологічної залежності, який в більшості випадків характеризується відсутністю фізіологічних факторів.

Інтернетозалежною вважається людина, яка приділяє Інтернету більше часу й уваги, ніж іншим сферам життя, жертвує заради нього реальним соціальним статусом, освітою, роботою, сімейними взаємостосунками, яка починає плутати або міняти місцями цінність реального й віртуального життя, реальних і віртуальних контактів.

Така людина вирішує свої проблеми лише в Інтернеті, що дає ілюзію легкості та незначущості проблем інших, формує такі уявлення про світ і самого себе, в яких підтримується унікальність і неповторність кожного. Перебування в Інтернеті для неї створює ілюзію приналежності до певної прогресивної групи “вибраності”, відмінності від натовпу. Інтернетозалежна людина втрачає нормативну регуляцію, набуває негативізм і відторгнення соціальних норм, що породжується відносною безкарністю у віртуалі.

Що найбільше приваблює людей в Інтернеті?

По-перше, доступність і швидкість отримання інформації. Суб'єктивно стрімкість життя в Інтернеті набагато вища, ніж у реальному житті. Кількість отриманої інформації, контактів, різного роду подій на одиницю часу настільки висока, що за межами Інтернету здається, що час не летить, а нудно і повільно тягнеться.

Але це тільки перше враження, адже контакти несуть здебільшого “порожній” зміст. Ті самі розмови, жарти, суперечки. Насправді в Інтернеті нічого не відбувається.

По-друге, анонімність спілкування, використання “ніка”. Можна грати кого завгодно: хлопця, дівчину, вченого чи кінозірку. А можна бути собою. Можна розкрити найпотемніші сторони свого життя і не боятися, що це якось негативно відіб'ється у майбутньому. Більше того, навряд вам хтось повірить.

Але якщо існує потреба постійно грати чужі ролі, можливо варто замислитися над станом свого психічного здоров'я? Вольові сфери? Ніхто не сперечається: зіграти роль розумного, сильного,

успішного значно легше, ніж бути таким в реальності.

Можна сміливо кокетувати із дівчатами або хлопцями, упевнено обстоювати свою думку, адже якщо щось буде не так, можна просто миттєво зникнути й спробувати знову — на іншому форумі чи чаті під іншим “ніком”. У реальному житті все це зробити набагато складніше.

І що ж виходить? Інтернет — притулок для нереалізованих, інфантильних, самотніх і безвідповідальних дітей (незалежно від біологічного віку).

Один хлопець проводить у відомій он-лайн грі 16 діб на місяць. Тобто більше як півжиття! У ній він поважна особа. Там у нього є чудовий будинок, робота й купа грошей. У нього є кохана дівчина (хоча ніхто з впевненістю не може сказати, що то насправді дівчина).

А тут — він здоровий двадцятичотирирічний парубок, що висить на шії в батьків, відриваючись від монітора лише для того, щоб поспати, набити шлунок мівіною та пивом, тощо. Нещодавно його вигнали з університету (вже не вперше). Він просто “забув” з'явитися на сесію. Але це не важливо! Адже там, у віртуалі, він — король!

У всьому цьому насамперед мене цікавить духовна сторона життя таких людей. Однозначно можна сказати, що вся негативна залежність, яка руйнує особистість людини, походить від диявола і торкається, на мою думку, не тільки душевної складової людини, але в першу чергу духовної. Можу погодитися з тим, що інтернетозалежність — це така ж хвороба як алкоголізм та наркоманія.

У деяких світських друкованих ЗМІ я знайшов декілька статей на цю тему, але всі вони тільки констатували проблему — інтернетозалежність існує. Ніхто не говорить про те, як “лікувати” людей, які страждають, самі й не підозрюючи часто цього! Але ця проблема не безвихідна. Ісус Христос лікує усі хвороби: алкоголізм, наркоманію, в тому числі й інтернетозалежність! Знаю декількох людей, які є живими свідками, колишніми пацієнтами зі схожим діагнозом! Тепер вони знову живуть у реальному світі: насолоджуються реальними стосунками, реально переживають, радіють, скучають і люблять!

• Богдан Галюк

Джерело: <http://rubka.org.ua/0607/060701.htm>

НОВИНИ

Шотландський парламент відкинув закон про евтаназію

Шотландський парламент відмовився легалізовувати евтаназію. Ця новина викликала відчуття глибокого задоволення у представників групи “Care not killing” (“Лікувати, а не вбивати”), що входить до британського руху за життя.

Парламентська група, що складається з 6 чоловік, останні 10 місяців присвятила вивченню закону під назвою “End of life assistance bill” (“Закон про сприяння перериванню життя”). Група виявила безліч потенційних небезпек в законопроекті, запропонованому Марго МакДональд, яка є незалежним членом парламенту і страждає хворобою Паркінсона. Пані МакДональд заявила про бажання покінчити життя самогубством, як тільки закон про евтаназію буде ухвалений.

Серед потенційних небезпек агентство SIR вказує на розширення поняття особистої автономії. А згідно шотландської парламентської групи, закон про евтаназію не гарантує достатнім чином захист людського життя і може підштовхнути більш вразливих людей до самогубства самостійно або з чужою допомогою.

Американський пастор закликав одружених прихожан видалити аккаунти з facebook

Пастор однієї з церков американського штату Нью-Джерсі наказав служителям своєї церкви видалити аккаунти з соціальної мережі Facebook і закликав зробити те ж саме всіх одружених прихожан. Пастор Седрик Міллер заявив, що за останні півроку близько 20 сімей з понад тисячі прихожан його церкви опинилися під загрозою розпаду через те, що подружжя знаходили за допомогою Facebook своїх колишніх коханих.

Як інформує видання Кореспондент.net з посиланням на газету The Huffington Post, Міллер настійно порекомендував більш ніж 50 одруженим служителям церкви альтернативу — або видалити аккаунти з соціальної мережі, або втратити свої посади. Щоб підтримати ініціативу власним прикладом, пастор Міллер, який сам одружений, видалив свою сторінку на Facebook, за допомогою якої підтримував стосунки з шістьма дітьми.

“Якщо хтось з минулого знову входить у ваше життя, спочатку починаються розмови, а потім і реальні зустрічі. Спокуса надто велика”, — зауважив пастор. Раніше Міллер пропонував прихожанам, які перебувають у шлюбі, повідомляти подружжю реєстраційні дані в мережі, щоб продемонструвати повну довіру один одному.

Відомий креаціоніст розповів про концепцію створення світу

Нещодавно гостем церкви “Слово Життя” у Вірменії був міжнародний проповідник, доктор богослів'я, доктор природничих наук, вчений креаціоніст Грейді Макмертрі. У Біблійній школі він виклав дві теми — “Час створення світу” та “Існування динозаврів”.

За словами доктора Грейді, викладання теми створення світу дуже важливе, оскільки теорія еволюції сформувала в розумі людей помилкове уявлення про виникнення світу. Навіть багато християн вважають, що планети і галактики виникли в результаті великого вибуху і налічують мільйони років історії свого існування.

Він стверджує, що основна мета теорії еволюції полягає у видаленні Бога із створення світу, а якщо немає Бога, значить, немає жодних етичних або релігійних норм, що обмежують людину в здійсненні аморальних вчинків. Тому люди, що розділяють точку зору прибічників теорії еволюції, вважають сповна прийнятними такі явища нашої дійсності, як гомосексуалізм, евтаназія, порнографія, аборт, расизм та інші — повідомляє прес-центр церкви “Слово Життя”.

“Моя місія полягає в тому, щоб світогляд як християн, так і нерелігійних людей, ґрунтувався не на теорії еволюції, а на теорії створення світу Богом, — говорить доктор Грейді Макмертрі. — Світогляд подібний до зіниці ока, кришталика, за допомогою якого суспільство і кожен індивідум окремо отримують і ідентифікують відповідну інформацію про навколишній світ. Якщо у вашій зіниці кришталик теорії еволюції, то рамки вашого світосприйняття включають і вирішують такі явища, як порнографія, аборт, гомосексуалізм та інше. А теорія створення світу Богом ставить обмеження, які не включають і не вирішують вищеперелічені явища. Єдиним критерієм визначення, що правильно, а що помилково, є думка Бога. Якщо ваша думка не збігається з думкою Бога, значить вона помилкова. Божа заповідь свідчить “Не вбий!”, тому здійснюючи штучне переривання вагітності і евтаназію, люди фактично здійснюють вбивство. Що стосується гомосексуалізму, то Бог називає це явище беззаконням і протиприродним вживанням один одного”.

Військові капелани в США протестують проти відкритості геїв в армії

Десятки відставних військових капеланів заявляють, що служіння Богу і збройним силам Сполучених Штатів стає неможливим для капеланів, оскільки Святе Письмо вважає гомосексуалізм гріхом, через скасування політики “Не питай — не кажи” (політика Збройних сил США у відношенні сексуальної орієнтації військовослужбовців забороняє представникам сексуальних меншин розкривати свою сексуальну орієнтацію і вимагає від командування не з'ясовувати відомості про сексуальну орієнтацію підлеглих — RR).

Якщо капелан проти гомосексуальності — він як “фанатик” може бути затриманий військовою поліцією, яка бореться з дискримінацією, повідомляють відставні капелани. Це незважаючи на те, що Пентагон заявляє, що капелани можуть вільно висловлювати свої переконання і їхню думку слід поважати.

Федеральний суд скасував цю політику в поточному місяці, але вона як і раніше в силі до тих пір, поки його рішення не буде підтверджено федеральним урядом. За законом 1993 року, військові не можуть з'ясовувати сексуальну орієнтацію своїх підлеглих і звільняти їх, якщо вони самі її не відкриють. Обама виступає за скасування цієї політики, але рішення має прийняти Конгрес.

Християнство має майбутнє в Африці, кажуть християнські лідери “чорного” континенту

Лідери християн Північної Африки вважають, що майбутнє Церкви — саме за цим континентом.

Виступаючи днями на Третій Лозанській конференції в Кейптауні, що збрала 4 тисячі релігійних діячів з понад 190 країн, вони заявили, що хоча Африку долають такі лиха як бідність, міждержавні конфлікти і СНІД, у цього континенту є надія на майбутнє, оскільки там діє Господь, повідомляє портал “Интерфакс-Релігія” з посиланням на сайт Christian Post.

“З континенту, що приймає місіонерів, як це було в 1910 році, Африка нині, в 2010-му, перетворилася на континент, що відправляє місіонерів. Місіонери будуть роз'їжджатися з

Африки до Європи, в Сполучені Штати Америки, по всьому світу. Церква Африки — Церква майбутнього”, — сказав на форумі заступник директора організації “Англо-португало-іспаномовна Африка” преподобний Гідеон Парамалла з Нігерії.

За останнє століття Церква в Африці зросла на 3000%, і, хоча вона не має грошей і високих технологій, африканці можуть торжествувати, оскільки “благодать Божа вилилася на цей континент”.

Головними темами конференції в Кейптауні стали євангелізація світу і проблеми, з якими стикається Церква сьогодні, зокрема з такими як глобалізація та СНІД.

Наші “здобутки”: за останні роки Україну покинули майже сім мільйонів громадян

Україна займає п'яте місце в світі серед країн з найбільшою кількістю емігрантів. Про це повідомили у Всесвітньому банку.

За даними на 2010 рік, за кордоном знаходиться 6,6 млн. українців, що виїхали в різні роки (це майже 15% від загальної кількості нинішнього населення країни).

За кількістю емігрантів Україна поступається лише Мексиці (11,9 млн.), Індії (11,4 млн.), Росії і Китаю (11,1, 8,3 млн. відповідно).

За даними Всесвітнього банку, Україна втрачає не лише потенційних фахівців різноробочих, але і дипло-

мованих. Так, за кордоном працюють 3,5% від загальної кількості українців, які мають вищу освіту.

Наступними по популярності серед українців країнами є Італія, США і Польща.

Зазначимо, що Україна займає 11-е місце і по імміграції. За даними ВБ за 2010 рік, в Україні зареєструвалося 5300 тисяч іноземців. Найбільше з РФ, Білорусії, Казахстану.

“Україна — один з найбільших транзитних коридорів”, — пояснюють в НАНУ.

• <http://pravdyvo.org.ua>

В Божих руках

5 грудня 2010 року на 80-му році життя закінчила свій земний шлях сестра Антоніна Лук'янівна Ковальчук — мати пастора Української Церкви ЄХБ міста Еверет Ковальчука Олександра Сергійовича.

Антоніна народилася 13 червня 1931 року в місті Дубно Рівненської області, Україна. В християнській сім'ї Лук'яна Миколайовича і Олени Володимирівни Суражських вона була старшою з чотирьох дітей, яких Господь подарував її батькам. Коли в червні 1941 року тата забрали на фронт і Тонина мама залишилася з трьома малими дітьми на руках та в чеканні народження четвертої дитини, Тоня стала надійною маминою помічницею. Але дуже скоро Тоні довелося зазнати сирітської долі: 11 серпня 1943 року маму і молодших братика Мирослава та сестричку Лілю вбили бандити, коли вони поверталися із села додому після жнив. Залишившись сиротою в 12 років, Тоня взяла турботу про молодшого від неї на три роки братика Володю.

В листопаді 1945 року повернувся тато і Тоня змогла піти вчитися. Закінчивши сім класів, вона у 1947 році вступила до медичного училища в м. Рівне, де продовжувала навчання до 1949 року і була відрахована на останньому році навчання після того, як прийняла святе по вірі хрещення. Напередодні дня народження Сталіна над нею в училищі влаштували "судилище", вимагаючи відректися від Бога, інакше погрожували "викинути" з училища. "Я не можу зректися Господа, бо Він мій Спаситель", — відповіла на погрози Антоніна. Її "викинули" з училища, а разом з нею заяви на відчислення подали ще 17 чоловік з різних курсів. "Якщо відмінницю Тоню вигнали з останнього курсу, то що нам робити на молодших курсах?" — говорили вони. Проте їм відповіли: "А з вами ми ще "попрацюємо"... і залишили в училищі.

Повернувшись додому, Тоня їде працювати в хірургічний відділ міської лікарні і продовжує навчання в Дубнівському медучилищі. Проте і тут вона не змогла довчитися до кінця. 27 травня 1950 року після нічного чергування в лікарні, де вона дала свою кров для порятунку життя тяжко травмованої людини, Тоня поверталася додому і мріяла, випивши кружку молока зі скибкою свіжого хліба, який якраз в цей час мала спекти тьотя Соня, прилягти поспати після нелегкого чергування. Але, як тільки вона відійшла від лікарні, її затримали двоє чоловіків у цивільному... Привезли її додому, при обшуку знайшли Біблію, книгу Джона Буньяна "Духовна війна" і забрали дівчину з собою. На запитання Тониного тата: "За що?", один з катєбістів відповів: "Вона зброю переховувала", — і вказав на знайдені книги.

Додому Антоніна повернулася тільки через п'ять довгих тюремних років. До були нелегкі роки випробувань для молодого християнки. Одного разу вона йшла по воду для бригади в'язнів, що працювали на лісоповалі. Супроводжував її охоронець-солдат, що тільки недавно повернувся з відпустки, яку отримав в нагороду за те, що підстрелив ув'язнену жінку, яка спробувала вкинути листи в'язнів у вантажний потяг, що проходив повз колючу, на якій вони працювали. Коли Антоніна з охоронцем відійшли від працюючих, конвоїр, сміючись, сказав до неї: "От тепер ти в моїх руках, що захочу — зроблю з тобою". На що вона йому тихо відказала: "Я ні в чійх руках ніколи не була, тільки в Божих, і не зробиш нічого ти мені, чого не допустить Бог". Не озираючись, Антоніна продовжувала йти, а в душі молилася Отцю Небесному, бо знала, що охоронцю нічого не вартує вистрілити їй у спину, звинувативши "у спробі до втечі". Коли підійшла до водогону, краєм ока глянула на охоронця: він стояв на тому місці, де застали його її слова і дочекавшись, поки вона набрала води і повернулася, взяв відра з її рук і мовчки доніс до місця. Всі

роки неволі Отець Небесний охороняв її дивним чином. Її не били на допитах, як інших, незважаючи на холод, недоїдання і хвороби, важку працю і намагання адміністрації зруйнувати її віру, Антоніна завжди покладала свою надію на Господа і вірила, що "... і вихопити ніхто її (їх) не може Отцеві з руки" (Ів.10:29).

В 1955 році Антоніна повернулася з Інті (Комі АРСР), де відбувала ув'язнення. Її реабілітували і дозволили закінчити освіту.

В 1956 році вона вийшла заміж за Ковальчука Сергія Івановича і Бог дарував їм п'ятеро дітей і 12 онуків. З чоловіком вони кілька разів, ризикуючи свободою і життям, привозили із-за кордону Біблії та іншу духовну літературу.

В церкві м. Дубно, членом якої була Антоніна Лук'янівна з 1949 до 1994 року, не було мабуть жодної людини, якій би вона чимось не допомогла. До неї зверталися за порадою в будь-якій справі і нікого вона не обійшла своєю увагою. Після зібрання її завжди оточували брати і сестри, для кожного знаходила вона теплі слова, діставала дефіцитні ліки, надавала матеріальну допомогу тим, хто мав в цьому потребу. В лікарні, де вона працювала, хворі чекали її чергувань, бо, казали: "У неї рука легка, укол зробить — не почуєш, і голос ніжний, слово скаже і біль стихає, та й на душі веселіше". Багато з її пацієнтів прийняли Христа по її свідцтву. Не раз головний лікар жалівся їй, що від нього влада вимагає звільнити її, але де він знайде їй достойну заміну? До самої пенсії Антоніна працювала медсестрою в хірургії.

В 1993 році Сергій Іванович відійшов у вічність, а восени 1994 Антоніна Лук'янівна з двома дочками прибула до Сполучених Штатів. До 2000 року вона жила в штаті Вашингтон, а з грудня 2000 року — в Мінесоті. Незважаючи на тяжку хворобу, яка знівечила її тіло, Антоніна Лук'янівна і в Америці продовжувала служити Богу і людям, чим могла. В свої 64 роки вона їде в коледж, де наполегливо вчить англійську мову. Можливо, вона не так досконало могла розмовляти англійською, але всі анкети (аплікації), які доводилося коли-небудь заповняти нашим емігрантам чи то на велфері, чи то на пенсію, чи то на виклик рідних до Америки, вона вивчила досконало і допомагала кожному, хто звертався до неї. А скільки новоприбулих емігрантів отримували від неї інформаційну підтримку, скільких вона супроводжувала в їхніх перших мандрівках по офісах соціальних служб і добродійних організацій! До цих пір згадують її добрим словом мешканці "семиповерхівки" в Евереті, де вона прожила перші роки в Сполучених Штатах.

Не забувала Антоніна Лук'янівна і своєї церкви в м. Дубно. Вона підтримувала постійний зв'язок з братами та сестрами в Україні. В прекрасній споруді нового Дому Молитви є і її чималий внесок.

Її спотворені артритом руки ніколи не знали спочинку. Вона завжди щось в'язала, вишивала і роздаровувала свої роботи всім бажаючим. А скільки пакунків вона підготувала і відправила в Україну за 16 років свого перебування в Америці, скільком сім'ям допомогла, знає тільки Господь. Вона ніколи не скаржилася ні на кого, і ні на що. В квартирі, де жила Антоніна Лук'янівна, висіло полотно із вишитими її руками словами молитви: "Хай буде воля Твоя...". Для неї це були не просто слова, це було її життя, її воля, підпорядковані Божій волі.

Її життєве кредо було: "Робити добро всім людям, доки стане сил!". Сил уже не стало, і Господь покликав Свою доньку від землі до Його Вічних осель 5 грудня 2010 року.

Всіма відома поетеса, письменниця, чарівна Віра Сергіївна Кушнір вже більше 60 років проживає у Сполучених Штатах Америки. Приїхавши у країну іммігрантів в юному віці, зуміла зберегти рідну мову. Віра Сергіївна впевнена, що вірші пишуться на тій мові, на якій думаєш і відчуваєш, тому свої вірші вона пише російською. Поетеса відмінно засвоїла англійську, і свого часу займалася перекладами книжок, статей та християнських фільмів. Унікальність цієї жінки в тому, що не дивлячись на похилий вік, вона чудово орієнтується в сучасному житті дітей та молоді. Віра Кушнір живе сучасністю, але ніколи не забуває минулого. Її поради та досвід дорогоцінні для будь-якого покоління. Її безпосередність полягає в умінні зберегти баланс між минулим і сьогоденням. Дивно те, що Віра Сергіївна все своє життя відчувала радість, перебуваючи у тісних стосунках з Богом, і завжди готова ділитися нею з іншими.

— Віра Сергіївна, Служителі слов'янських церков в Америці стурбовані тим, що молодь поступово переходить в американські церкви. Як утримати молодь в церквах, і чи потрібно це робити?

— Молодь мігрує тому, що церкви закриваються у своєму середовищі, застосовуючи ті правила, якими вони користувалися на Батьківщині. В Америці подібне відношення не сприймається. Ми живемо у вільній країні іммігрантів. Це унікальна країна, якій всього 234 роки. Організація з імміграційних питань "Immigration Naturalization Service" дослідила, що асиміляція закінчується вже з третього покоління. Те, що ви переживаєте зараз, ми вже пережили у минулому. Церкви до приїзду нової хвилі імміграції опустіли, і процес асиміляції закінчився.

Віра Кушнір:

Ми приїхали в Америку і отримали свободу, але користуватися нею не вміємо

— Після нової хвилі імміграції розпочався наступний процес?

— Так. Ви прийшли і заповнили порожні будинки, і практично порожні церкви. Третє покоління попередньої імміграції асимілювалося. Деякі вимерли, багато хто пішов в американські церкви, залишилися тільки старі люди. Це закономірний процес, який відбувається в імміграції.

— Ви хочете сказати, що це нормально?

— Це нормально, хоч і дуже болісно. Особливо болісно для тих, хто розпочинав, будував церкви, і думав що ось така етнічна, національна церква буде існувати дуже довго. Звичайно, засновники сподівалися, що наступне покоління підхопить попереднє, але з третього покоління асиміляція закінчується. Легше тим, хто приїхав вже у свідомому віці в США. Мої діти народилися тут, і вони ходили зі мною в слов'янську церкву до віку 20-ти років. Але від цього тільки страждали. В Америці інша мова та інша культура. Мої діти народилися в Америці і це їх Батьківщина. Вони розуміють, що їхні батьки приїхали з України, Росії, і там залишилися їхні корені, але їхня Батьківщина саме тут!

— Чи застосовували Ви якісь заходи, щоб Ваші діти залишилися в слов'янській церкві?

— На той час ми жили в Лос-Анджелесі. Всіма силами намагалися зберегти російськомовну церкву з наступним поколінням, щоб молодь знала мову своїх батьків. Ми навіть влаштовували російську школу для дітей.

— Які результати?

— Ми тільки переконалися, що це нічого не дало. Все одно, я ще раз повторюся, що з третього покоління асиміляція закінчується. І третє покоління — це вже американці, неважливо звідки: з Швеції, Греції, Туреччини чи Німеччини.

— Чи є майбутнє для іммігрантських церков?

— Нехай це звучить жорстко, але старші люди залишаються, а з часом відійдуть у вічність, молодь розбіжиться, і церква закритися. Наведу приклад: моя сестра вийшла заміж за німця. Вони живуть у Німеччині. Нещодавно вона сказала, що їхня церква закрилася. Не дивлячись на те, що у них проводилася дуже активна робота з молоддю, і діти розмовляли виключно німецькою мовою. Навіть якщо іммігрантська церква в Америці введе англійську мову на ранніх стадіях, то все одно ніхто не зможе утримати молодь. Проблема полягає в тому, що головне керівництво церкви суворе, зі старими стереотипами, що стосується навіть зовнішнього вигляду. Все те, що вони привезли з собою з Радянського Союзу, намагаються втілити тут. Але так це не працює. Ми повинні розуміти, що Америка — це вільна країна. Молодь не сприймає все те, що їм намагаються втілити, але вони не відкидають Біблію.

Молоді люди йдуть в американські церкви, де вони слухають проповідь Євангелія зрозумілою їм мовою. На

жаль, наші служителі закриті для молоді і до їх сучасних проблем. Вони можуть тільки диктувати: "Ви повинні вести себе та одягатися по нашим зразкам. Також ви повинні місіонерствувати і євангелізувати". Все це добре, і ми повинні робити подібні речі, якщо ми члени церкви, але з часом цей тиск починає тяжіти над молоддю, і вони йдуть туди, де їм легше.

Ваше покоління, це ще боротьба. Люди похилого віку борються за молодь і всіма силами намагаються утримати вас при своїй слов'янській національній церкві. Перспектива така: молодь спочатку починає відвідувати дві церкви, українську й американську. Вранці вони йдуть з батьками на служіння, а ввечері вже в іншу церкву зі своїми друзями. Протистояти цьому практично неможливо. Це відчайдушна боротьба пенсіонерів за молодь. Якесь частина молодих людей залишиться, але теж до певного часу. Проблема в тому, що наші слов'янські церкви стають більш національними та закритими. Ми не євангелізуємо американське суспільство, тому що не можемо привести американців у свою етнічну церкву. А що нам ще залишається робити, окрім того як харчуватися добре і повніти, не виходячи з безкінечних застіль? Народ втратив ентузіазм, і те, чим вони могли займатися на Батьківщині. Єдине, що ми можемо ще робити, це допомагати тим, хто цього потребує, також їздити у місіонерські поїздки. Але на Батьківщині люди вже самі працюють і організувалось багато нових церков. В Україні або Росії церкви стали більш відкриті до сучасності. Навернулося багато інтелігенції: чиновники, вчителі, навіть колишні комуністи.

— Яка перспектива для служіння тим, які не володіють англійською?

— Допомагати іншим церквам в Україні, Росії і т. д. Я знаю, що багато братів та сестер вже допомагають фінансово, а також посилають молодь у місіонерські поїздки. Це все дуже добре, але покоління дітей, які народилися в Америці, цього робити вже не будуть. Україна чи Росія для них — це "троюрідний брат". Їхня відданість належить Америці. Тому вони йдуть в американські церкви, де на них ніхто не тисне. Але з іншого боку є небезпека. Світ входить у церкву, тому молоді потрібно бути дуже уважними.

— Розкажіть більше про цю небезпеку, щоб застерегти молодих людей

— Небезпека в тому, що молодь ніхто вже не контролює. У кожного є свій автомобіль, а це будинок на колесах. Власне авто-це свобода, особливо для хлопців, а у них гормони працюють швидше за розум, і вони не знають, що з цим робити. Нові технології призводять до проблем молодих юнаків та дівчат. Мобільні телефони дають свободу, sms-повідомлення та постійний контакт ведуть до проблем. Тато вже не може підслухати телефон, як раніше.

Молоді люди ведуть розмови з ким завгодно, і про що завгодно. Також Інтернет приносить велику небезпеку. Своє особисте життя наші діти роблять надбанням суспільства, роздаючи номери своїх телефонів і розмовляючи з невідомими особами.

— У чому криється корінь цих проблем? Це незнання молоді про негативні наслідки, чи це недолік батьків в тому, щоб навчити і застерегти дітей?

— Проблема в неосвіченості батьків! Вони відстають від швидкого руху технологій і не розуміють всієї проблематики. На багатьох сімейних конференціях я змушена попереджати, щоб батьки застерігали дітей від сучасного впливу. Сьогоднішнє суспільство настільки відступило, що дітям в школах впроваджують толерантне ставлення до гомосексуалізму і т.д. Наші діти мають вільний доступ до Інтернету, де вони можуть дивитися порнографію та іншу розпусту. А ми боїмося про це говорити в церквах і публічно протистояти. Деякі батьки й гадки не мають, що відбувається, і спокійно живуть у минулому столітті.

— Де ж батькам знайти цей баланс, щоб не зовсім відгородити дітей від технологій і водночас захистити їх від негативного впливу?

— У першу чергу, потрібно створити атмосферу довіри в сім'ї, і розвивати її потрібно з раннього віку. Коли діти стануть підлітками, вони повинні знати і розуміти, що мамі і татові можна довірити все. Діти мають вільно ділитися з батьками своїми проблемами, турботами та радощами. Але, на жаль, у нас цього немає. Часто батьки створюють атмосферу: "Я тобі сказав, йди та й роби. А чому? Тому що я так сказав". Від такого ставлення діти відвертаються. Батьки не пояснюють, чому вони хочуть так чи інакше. Вони думають, чому батька — це вирішення всіх проблем. А в Америці це не припустимо. Діти скаржаться, і тоді батьки сидять у в'язницях, і такі випадки бували. Америка не дозволяє сувору дисципліну, тому що ця країна знаходиться у моральному занепаді. Тут собаки дорожче людей. Людина на одному рівні з твариною. Ми живемо в дуже важкий час, який характеризується глибоким моральним розтлінням. Але в Священному Писанні передбачено, що в останні дні будуть важкі часи, діти не будуть слухатися батьків і т.д...

— Ви асоціюєте теперішній час з останнім?

— Безумовно. Всі ознаки говорять про швидкий прихід Христа. Це відбувається не в одній країні, а глобально, по всьому світу. Батькам потрібно бути наготові.

— Тобто вся відповідальність у батьків, в першу чергу?

— Тільки у батьків! З самого раннього віку потрібно розвивати атмосферу довіри у дітей. Треба бути їм друзями і заслужити їхню довіру, щоб відповіді на свої запитання вони не в комп'ютері шукали, а зверталися до мамі і тата. Проблема в тому, що батьки неосвічені у всіх цих питаннях. Деякі навіть не знають як увімкнути комп'ютер. Моя порада — створювати і нарощувати довіру в сім'ї, щоб коли діти виростуть і у них почнуться пошуки життя, вони знали, що батьки завжди підкажуть правильний шлях. Якщо немає атмосфери довіри — немає захисту. Там, на Батьківщині, було легше. Церква переслідувалась і це всіх єдило. В США це неможливо. Америка — це країна іммігрантів. Ми приїхали сюди за свободою, ми її отримали, але як нею користуватися ще не знаємо.

— Як же все ж таки батькам захистити своїх дітей від сучасного впливу нових технологій і американського суспільства?

— Потрібно навчати дітей розвивати своє особисте духовне життя. Я навчала своїх дітей, що особисте духовне життя це їх захист. Слово Боже говорить, що ми маємо всю зброю Божу і це наш захист. Без цієї зброї ми не зможемо вжити в світі, де править диявол. Якщо ми не зміцнюємо наших дітей духовно, а лише говоримо їм що робити, а що не робити, то цього недостатньо. Діти повинні знати Слово Боже і мати особисте духовне спілкування з Ним. Якщо ти в зібранні співаєш, на скрипці граєш і в якусь трубу дуєш, але не маєш особистого спілкування з Богом, якому ти можеш ВСЕ розповісти, то ти не захищений. Це так прекрасно розмовляти з Богом! Якщо що-небудь трапиться, сумно стало чи радість переповняє, заходь у свою кімнату, закрій двері і спілкуйся з Тим, Хто не зрадить і Хто вислухає. Тоді не буде необхідності розкривати свою душу десь в мережі Інтернету. Для захисту необхідне глибоке вкорінення у Слові Божому.

Молодь не має духовної зрілості і духовного стрижня. У багатьох сім'ях, на жаль, батьки не є духовними керівниками. Вони не збирають біля себе сім'ю навіть один раз на тиждень, я вже не кажу про кожен день. Батько повинен бути домашнім священиком. А скільки їх зараз? Їх дуже мало, просто одиниці. Немає духовної дисципліни, яка просто необхідна бути! Я практикую ранкове спілкування з Богом, тому що хочу, щоб Господь був першим, хто почує мій голос.

Створення духовного стрижня у молодій людині, це перше про що потрібно піклуватися батькам, а потім вже неважливо яку церкву він обере, слов'янську або американську, головне, щоб у нього був духовний захист.

— Підводячи підсумки нашої розмови, Ваше побажання до всіх.

— Все те, про що я розповідаю вам, це не просто так. По-перше, я все це пройшла. Мені 84 роки, і я маю величезний досвід за плечима. Наша хвиля імміграції закінчилася, ваша приїхала і підхопила. Ви приїхали на порожні лавки, я хочу це підкреслити! Приїхало одне покоління, потім інше, а третє народилося вже в Америці. І це абсолютно природний процес у країні іммігрантів, що з третього покоління асиміляція закінчується. Нам потрібно заспокоїтися і піклуватися про духовне виховання молоді та дітей. Необхідно одягнутись у Божу зброю і боротись та бути переможцями в цьому житті. Атмосфера довіри і духовна стабільність це все, що ми можемо дати дітям, щоб зберегти їх для Бога.

• Розмовляла Юля Марук

Через порив душі від високого і прекрасного — до християнства

Ім'я: Клайв Стейплз Льюїс
Роки життя: 29.11.1898–22.11.1963
Місце народження: Белфаст
Сімейний стан: неодружений
Творча спадщина: "Біль", "За межами безмовної планети", "Любов", "Листи Баламута", "Просто християнство", "Хроніки Нарнії", "Чудо".

Пам'ятник Клайву Стейплзу Льюїсу в Белфасті

Небо... Зорі... Шелест листя... Чи можна все це пояснити науковою теорією? Звичайно, ні, якою коректною вона б не була. Усе це дивовижно створено Богом. Воно не піддається ніякому поясненню. Але людина, зустрічаючись з дивом, розгублюється або намагається раціонально його пояснити. Вона намагається вмістити безмежний світ у "вишуканий компедіум" наукових теорій, в якому можна спокійно і комфортно провести життя, жодного разу не відчувши подих свіжого вітру чи радісний спів пташок.

Але ж крім розуму, в людини є ще й душа, яка інколи без будь-яких логічних обґрунтувань відчуває і сприймає те, що на розум і близько не приходило. Саме це намагався донести до людей відомий християнський письменник Клайв Стейплз Льюїс. Перед очима своїх читачів він відкрив світ повен радості.

Народився К.С.Льюїс 1898 року в Белфасті в сім'ї держслужбовця. У віці 10 років він втратив матір, а емоційно нерівноважений батько віддав сина на навчання до приватної англійської школи. Описуючи своє життя в ті роки, Льюїс поділяє його на зовнішній (розумовий) і внутрішній (душевний) рівень: на зовнішньому рівні він був замкнутим підлітком, а на внутрішньому — жив відчуттям, яке називав радістю. За визначенням письменника — це порив душі до чогось невизначеного, але високого і прекрасного. Це особливе відчуття він неодноразово переживав у дитинстві. Цей порив багато в чому визначив його життя і філософські пошуки.

У 1917 році одразу після вступу до Оксфордського університету, Клайва призвали до військової служби. Через два роки він повернувся, закінчив навчання і став викладачем англійської мови у цьому ж університеті. Деякі студенти декілька разів прослуховували курс його лекцій, а аудиторії, як правило, були переповнені.

У цей час в житті Льюїса відбулася важлива зміна: нарешті він знайшов задоволення своїх прагнень у Бозі — став християнином.

Християнство для Клайва — не тиха пристань, а утвердження сенсу і цілі людського життя. Це відкрите визнання тих принципів, які люди називають мораллю.

Льюїса запрошували виступати з лекціями-проповідями про християнство. Вечорами йому давали радіо-ефір для бесід про християнську віру.

Творчість Льюїса значно вплинула на розвиток англійської і світової літератури. Його твори — справжні атласи людської душі.

Любий друже! Можливо, ти так, як і колись Клайв Льюїс, шукаєш у своєму життєвому морі пояснення краси оточуючого тебе світу, сенсу життя. То знай: є Той, Котрий готовий тобі допомогти, Хто любить і чекає на тебе. Це Бог.

• Підготувала Уляна Мочарська

Джерело: <http://rubka.org.ua/0807/080705.htm>

Захований обід

Це сталося близько двохсот років тому.

Малий Джон і його батьки переїхали до цього села з іншої країни, де вони зазнали жорстоких переслідувань за свою християнську віру. Вони сподівалися, що тут буде безпечніше...

Старший Джон працював у вугільній шахті. Це була дуже важка робота, але це була єдина робота, яку він зміг знайти. Він дякував Господеві за неї, незважаючи на платню, якої ледве вистачало, щоб заплатити за харчі та житло.

На роботі Старший Джон весь день проводив під землею. Повітря під землею було важким через вугільний пил і отруйні гази. Це подразнювало очі, до того ж, через таке повітря Старший Джон сильно кашляв. Але найважчим було те,

що йому щодня доводилося зустрічатися з безбожними робітниками, які постійно насміхалися з його віри в Господа Ісуса Христа.

Він сподівався, що після переїзду, на новому місці, більше не буде переслідувань за віру. Але сатана діє скрізь, і постійно атакує тих, хто любить Спасителя. На землі немає такої країни, в якій би не протистояли тим, хто довірився Христу.

Люди, які працювали разом зі Старшим Джоном, ніколи не припиняли знущатися з нього через віру. Їм, здавалося, не було соромно за те, що вони були безбожниками. Вони постійно насміхалися над благочестям і побожністю християнина.

Щодня під час обіду він сідав разом з ними в одному з підземних тунелів, де вони обідали. Хоча Старший Джон рідко мав розкішний обід — зазвичай лише кілька шматочків чорного хліба без масла, але все-таки він завжди схилявся в молитві перед їжею і дякував Господеві за те, що мав. Він дякував Йому за спасіння і турботу про його невелику родину, а також за хліб, який Господь йому давав, щоб він міг далі працювати.

Під час його молитов насмішники дивилися на нього й глузували.

— Якби твій Бог справді піклувався про тебе, — сказав один із них, — Він би дав тобі м'яса і картоплі, замість цього черствого хліба!

— Він би дав тобі срібну тарілку. А не таку стару миску! — знущався інший.

— І якби Він піклувався про нас, — додав третій, — Він дав би тобі стільки м'яса і картоплі, щоб ти зміг і з нами поділитися!

— Він справді піклується про вас, — відповів Старший Джон добродушно. — Він піклується про вас так, що послав Свого єдиного Сина вмерти замість вас і заплатити за всі ваші гріхи.

— Усім байдуже до нас! Ніхто не піклується про нас! — закричав один із них. — І вже напевно ніхто ніколи не вмирав за нас!

— Ісус помер, — сказав Старший Джон простодушно. — Ви повинні повірити, що Він зробив це і що Він воскрес із мертвих. І якщо ви зробите це, то, скажу вам від чистого серця: Він врятує вас від ваших гріхів.

На це вони тільки голосно розсміялися.

— Ми обов'язково скористаємося такою можливістю! — іронічно пообіцяв один, звертаючись до інших.

Малий Джон подивився на втомлене обличчя батька, що сидів навпроти за столом під час вечері.

— У мене був дуже важкий день, — сказав Старший Джон, його батько. — Праця в шахті забирає багато сил, бути християнином — теж нелегко.

День у день зі Старшого Джона глузували через його віру в Бога, але він завжди відповідав їм з любов'ю, ніколи не гніваючись.

Одного разу на шахті стався дуже сильний вибух: тунелі глибоко під землею обвалилися і засипали робітників.

Новина про жахливу подію швидко досягла села, де жив Малий Джон разом з сім'єю.

Їхня сусідка вже грюкала їм у двері.

— Ви чули той гуркіт? Це на шахті стався великий вибух! — волила вона. — І всі наші чоловіки загинули!

І вона вже бігла до наступного будинку розповісти про цю трагедію.

Малий Джон і його мама так і сіли просто на підлогу, не промовивши ні слова. Вони тільки обійнялися і гірко заплакали, благаючи Господа про розраду. Що залишалося їм робити... Їх єдиний годувальник загинув...

Коли вони так плакали і молилися, раптом двері їх невеликого будинку відчинилися — на порозі стояв... Старший Джон! Одна мить — і він міцно обійняв своїх рідних.

— Як же ти врятувався? — здивовано запитала його дружина.

— Був обід, — пояснив він, — і я хотів приєднатися до інших робітників, щоб пообідати. Але виявив, що вони сховали мій обід. Вони голосно сміялися, говорячи, що якщо Бог насправді є, то Він допоможе мені знайти захований обід.

Я обшукав всю шахту, але нічого не знайшов, тому вирішив, що мій обід, мабуть, захований десь нагорі шахти. Але тільки-но я піднявся догори, як під землею пролунав жахливий вибух — і той тунель, де всі обідали, засипало. Нікого з них не можна врятувати.

І Старший Джон почав голосно плакати:

— Я єдиний, хто вижив!

Малий Джон так міцно обійняв батька, як ніколи раніше. Мама обійняла їх обох і стала дякувати Господу вголос від усього серця за те, що Він привів її чоловіка додому цілим і неушкодженим.

Це — реальна історія, яка сталася насправді. Господь був радий вірному свідченню людини, що любила Його. Хоча він і був Старший Джон і був бідним з огляду на те, що світ називає багатством, але він був також і багатим (ще й яким багатим!), бо він мав вічне багатство, адже був сином Самого Бога.

Світ дивився на Старшого Джона і бачив простого шахтаря, — але Бог дивився на нього і бачив Старшого Джона тим, ким він був насправді — сином Небесного Царя!

Аллегра Мак Бірні

Про ціль життя та наслідки гріха

роздумувала молодь Західного Об'єднання

Чергова молодіжна конференція Західного Українського Об'єднання відбулась в штаті Каліфорнія, м. Сакраменто. Вже починаючи з 25 листопада у церкву "Джерело Життя", пастором якої є Сергій Почапський, поспішали делегати з різних міст західного побережжя.

Гостинність
місцевої молоді

В перший день конференції делегати знайомились та розповідали один одному про пригоди, які вони мали на своєму шляху. Після приємних спогадів та емоцій, гість з України, ректор Ірпінської біблійної семінарії Ігор Яремчук сфокусував увагу молоді на тому, щоб розглянути свої цілі життя. Він зауважив, що самий великий вибір — це вибір життя. "Потрібно знати свої цілі і рухатися в правильному напрямку. Від розміру нашого вибору залежить розмір успіху, а роблячи правильний вибір, ми отримуємо успіх", ділився спікер. "Яка моя сама велика мрія? За що я готовий віддати своє життя? Що мною володіє? Що би я хотів, щоб про мене сказали люди, коли я піду з життя?", такими актуальними запитаннями Ігор Яремчук мотивував молодь до глибокого аналізу.

Після обіду молоді слухала лекцію на англійській мові, яку провів пастор Сергій Тарасенко. На прикладі біблійних історій він показав молодим людям, що сила віри перевіряється випробовуваннями. "Зовсім недостатньо бути слухачами Слова Божого, нам потрібно бути активними діячами. Ми маємо приміняти нашу віру у практичному житті", зауважив спікер.

Наступного дня молоді спілкувалась уже в неформальному середовищі. Сонячна Каліфорнія здивувала всіх дощем та прохолодою, тому всі заходи, які були заплановані поза межами церковного приміщення, організатори змушені були відмінити. Замість цього учасники мали

збалансований час в активному спілкуванні. Приємною відмінністю була гостинність молоді з місцевої церкви "Джерело життя". При церкві функціонувала безкоштовна кав'ярня, де кожний учасник конференції міг замовити каву та пригоститись солодощами. Показуючи добрий приклад милосердя, місцеві молоді юнаки служили всім чистою взуття. А спеціальна радіостанція приймала пісні на замовлення та радувала усіх своїми привітаннями.

Заключним етапом на вечірньому служінні було інтерв'ю ведучого Вадима Дашкевича з колишнім наркоманом Анатолієм, який поділився досвідом негативного життя та засвідкував про силу Божу, яка звільняє від наркотичної залежності. Про страшні наслідки тимчасової втіхи також розповідав молодий юнак, який лікується від наркоманії у реабілітаційному центрі під керівництвом брата Анатолія.

На пізньому вечірньому спілкуванні у церковній кав'ярні пастор Ігор Яремчук закликав молоді до покаяння, де багато молодих людей посвятили себе Богу. Все закінчилось кавою, млинцями та радісними обіймами.

"Ми щиро вдячні Богу за благословення в проведенні конференції. Все, що планували та про що молились, Господь допоміг досягнути", поділився один з організаторів та ведучий Вадим Дашкевич.

• Юля Марук

• Фото: Дмитро Марук

Інтерв'ю з Володимиром,
колишнім наркоманом

Ігор Яремчук

Група прославлення
місцевої церкви

Сергій Тарасенко

Як

зберегти молодь для Царства Небесного

Молоді люди не прислухаються до наших проповідей. Вони друкують смс-ки (повідомлення по телефону), або думають про смс-ки. Вони займаються пошуками в інтернеті, або думають про інтернет. Ми хочемо зберегти молодь для Царства Божого, але спочатку нам потрібно отримати її увагу. Для того, щоб зберегти молодь для Царства, ми повинні пристосуватись до того, щоб надбати їх, і ми маємо бути готові спостерігати і заохочувати їх, оскільки вони кладуть основу для віри в наступне покоління.

Апостол Павло говорить: "Для слабих, як слабкий, щоб придбати слабих. Для всіх я був усе, щоб спасти бодай деяких." (1 Кор. 9:22). За змістом тексту, Павло описує, як він, зрілий християнин, прагне пристосуватись заради тих, котрі не вірять, або "слабкі" в їхній вірі. Але висота, до якої він вимагає це зробити, дивує. Подивіться на вірш: він говорить, що щоб то не було, він прагне спасти деяких. Це означає, що будь-якими засобами, які необхідні, виключаючи гріх, Павло пробуватиме привести деяких людей до віри або до більшої зрілості як християн. Це має дуже практичні значення.

Закінчення на наступній сторінці.

To Win Your Love

Here is what we want to know. We want to know how long God's love will endure... Does God really love us forever? Not just on... Sunday when our shoes are shined and our hair is fixed. We want to know... how does God feel about me when I'm a jerk? Not when I am peppy and positive and ready to tackle world hunger. Not then. I know how He feels about me then. Even I like me then.

I want to know how He feels about me when I snap at anything that moves, when my thoughts are gutter-level, when my tongue is sharp enough to slice a rock. How does He feel about me then?...

Can anything separate us from the love Christ has for us?

God answered our question before we asked it. So we'd see His answer, He lit the sky with a star. So we'd hear it, He filled the night with a choir; and so we'd believe it, He did what no man had ever dreamed. He became flesh and dwelt among us.

He placed his hand on the shoulder of humanity and said: "You're something special."

• Max Lucado

Щоб виграти вашу любов

Ось тут те, що ми хочемо знати. Ми хочемо знати, яка довготерпелива Божя любов. Чи Бог дійсно полюбив нас назавжди? Не лише тільки у неділю, коли наше взуття сяє і наше волосся укладене. Я хочу знати, що Бог думає про мене, коли я веду себе грубо? Не тоді, коли я радісний і позитивний, і готовий вгамувати світовий голод. Не тоді. Я знаю, що Він думає про мене тоді. Навіть я сам собі подобаюсь в такий момент.

Я хочу знати, що Він думає про мене, коли я чіпляюсь за все, що рухається, коли мої думки не такі, як повинні бути, коли мій язик достатньо гострий, щоб розрізати на кусочки каміння. Що Він думає про мене тоді?...

Чи може що-небудь відлучити нас від любови Христа?

Бог відповів на наше питання перш, ніж ми запитали Його. Так, щоб ми бачили Його відповідь, Він освітив небо зіркою. Так, щоб ми чули це, Він наповнив ніч хором, і так, щоб ми повірили в це, Він зробив те, про що ніяка людина не могла б і мріяти. Він став плоттю і жив серед нас.

Він поклав свою руку на плечі людства і сказав: "Ти — особливий!"

• Макс Лукадо

Переклала з англійської Леся Личик

Як

зберегти молодь для Царства Небесного

Закінчення. Початок на попередній сторінці.

Якщо ви хочете досягти молодої особи, ви повинні стати як молода особа. Це означає, що ми маємо бути готові відповісти на їх питання і змінювати нашу поведінку, щоб мати краще порозуміння з ними. Але це не те, що ми зазвичай робимо. Поміркуйте над такими питаннями: — Чи є теми, які ваша церква відмовляється обговорювати, або є незручними для пастора проповідувати, хоча це знаходиться в Біблії? Чи є будь-які аспекти служіння в церкві, на які більше впливає ваша культура, ніж Біблія, подібно як одягатись або стиль музики? Чи ви були б готові змінити це, якщо б ви знали, що це зробить молодь більше відкритими для Євангелії? Якщо ні, то чому ні? Павло готовий зробити все, щоб привести людей до Христа або приводити їх до зрілості.

Замість розгляду проблем, про які молодь піклується, ми стараємося переконати їх, що вони неважливі. Чи ми маємо на увазі, що це є грішно для них піклуватися про речі подібно до стилю музики, одержі, або теми для проповідей? І коли вони нудьгують з нашим підходом до навчання і поклоніння, замість того, щоб пригорнути їх, ми дисциплінуємо їх. Павло замість цього бере набагато смиренніший підхід. Його приклад навчає нас, щоб звернутися до їхніх турбот і подумати як змінити наші традиції, щоб послужити іншим.

Павло показує приклад дружби з тими, кого ми хочемо зберегти. Він говорить, що в колі євреїв він поводить себе подібно до них, і теж саме з поганями. Це означає, що старші, і ті у владі, які бажають зберегти молодь, повинні відноситись дружньо до молодих людей. Просто поговорити з ними, провести з ними час, щоб дізнатись про їхні інтереси і, найголовніше, підбадьорювати їх. Я ніколи не зустрічав молодого чоловіка, який мав би занадто багато уваги від лідерів в церкві.

Нам потрібно заохочувати молодь закладати фундамент для майбутнього церкви. Це тому, що молодь не захоче за-

лишитися в церкві, в якій вона не може приймати участь. Проблема в тому, що ми ставимо значно більший акцент, щоб зберегти традиції, ніж на закладення фундаменту для майбутнього. Ми краще хотіли б бачити пастора в костюмі із галстуком і співати тихі псалми, ніж нових людей в церкві. Ми швидше готові бачити речі такими, як вони завжди були, ніж бачити молодь, яка використовує свою мову, музику і культуру подібно до Павла, щоб досягти людей, яких старші члени не можуть досягти.

Дозвольте мені закінчити Біблійною ілюстрацією, щоб прояснити мій погляд. Книга Ездри описує юдеїв, котрі повертаються з вигнання. Молодше покоління закладає фундамент, щоб відновити новий храм. Після того, як основа була покладена, в Біблії записано, що "відповіли вони хвалою та подякою Господеві, Добрий бо Він, бо навівши Його милосердя на Ізраїля. А весь народ викликував гучним покликом, славлячи Господа за основу Господнього дому! А багато-хто з священників і Левитів та з голів батьківських родів, старші, що бачили перший храм, при заснуванні його, того храму, своїми очима, плакали ревним голосом, а багато-хто покликували піднесеним голосом у радості." (Ездри 3:10–13). Тут ми бачимо молодше покоління, що хвалить і шанує Бога за Його вірність, а старше покоління тільки плаче, згадуючи минулі часи в старому храмі.

Мета моєї статті не запропонувати, що, якщо церковні лідери будуть тільки використовувати різну музику і думати про свіжі ідеї для проповідей, то вони збережуть молодь для Царства. На мою думку, молоді потрібний дозвіл будувати. Старшому поколінню потрібно мати бажання бути готовими спостерігати, як молоді починають будувати фундамент віри для нового покоління. Можливо, воно не буде схоже з фундаментом старших, але моя молитва, щоб старші спостерігали, і з терпінням допомагали. Через це Господь покличе багатьох до віри в Нього через нашу молодь, навіть якщо їхні методи нам не зрозумілі.

• Кріс Стейлі, Американська Баптистська Церква

День, що створив Господь

В ранковій тиші пролунало слово: — “Вірую!” Річка Сакраменто підхопила це святе слово і тихим ехом відгукнувся заспаний берег: — “Вірую”. Сріблוקрили Анголи підхопили щасливе слово “Вірую” і понесли в саме небо. Там, в небі, в “Книзі Життя” записані імена спасених.

- Вірую, що Ісус Христос є Господь!
- Вірую, що Ісус Христос мене простив!
- Вірую, що Ісус Христос мене спас!
- Хто вірує в Мене, той життя вічне має — говорить

Христос.

В день 27 червня, 2010 року, це було найщасливіше слово для таких братів та сестер, як: Сузан Романішин, Леся Червінська, Віктор Померлян, Володимир Козик та Веніамін Лаврушак.

“О Боже, які вони щасливі!”

Духовий оркестр під керівництвом Олександра Бабієнко сповістив про початок вступлення в Вічний Завіт з Богом. Настає важлива хвилина. Зібрались місцеві жителі, не розуміючи української мови, добре розуміли духовий оркестр. З великим захопленням грали музиканти, як ніколи раніше. Адже це особливий день.

Пастор української церкви “Джерело Життя” міста Сакраменто Сергій Володимирович Почапський та 26-ти річний пастор Вадим Дашкевич, за волею Бога, згідно Святому Писмю, звершують святе по вірі водне хрещення. Для пастора Вадима Дашкевича це перше хрещення у його пасторському служінні.

Святкове, радісне, і з тим же хвилююче коротке Бого-служіння на березі річки. Слово побажання до охрещених, щоб вони не зупинились на тому, що прийняли хрещення, а продовжували наближатись до Господа. Християнин має знати, на якому духовному рівні він є. Християнське життя, це життя активної участі в Божественному плані спасіння людей.

Загальним співом керувала Людмила Романішин. Співали з особливим натхненням. А як не співати матері,

коли дочки та сини віддуть у воду і засвідчать: “Вірую!” “Вірую”!

Потім пастор Сергій Почапський нагадав слова із Біблії: “Ось вода, що заважає хреститись?” І дійсно, що людям заважає сьогодні хреститись? Що заважає отримати чудовий подарунок від Бога, вічне життя? І п'ятеро молодих людей прийняли цей дарунок.

В Молитовному будинку звершена молитва з рукопокладанням, і п'ятеро нових членів Церкви Христової перший раз взяли в руки хліб та чашу в спомин про смерть нашого Господа Ісуса Христа за гріх кожного.

На таке свято прибув і голова Західного Об'єднання Українських Церков пастор Павло Дем'яник. Адже в цей особливий день в церкві відбудеться рукопокладання на диаконське служіння двох братів: Михайла Романішин та Івана Бонар.

Пастор Павло Дем'яник звернувся до майбутніх служителів з добрим словом наставлення, адже від участі дяконів в житті церкви залежить багато. Ось голова Об'єднання і нагадує про це. Від дяконів Бог, небо і спасенні чекають вірного жертвенного служіння. Сили Вам, брати-служителі. Працюйте в ім'я Господнє. Вас чекає нагорода за працю.

Молитву з рукопокладанням звершили пастор Павло Дем'яник та пастор Сергій Почапський.

В цей день українська церква “Джерело Життя” святкувала також п'яту річницю придбання Молитовного будинку. Такі події неможливо святкувати без гостей. Ось і наповнився дім присутніми.

Закінчився святковий день чудовим смачним обідом. Такі смачні страви можуть приготувати тільки сестри української церкви “Джерело Життя”.

Так, це був особливий день, день, що подарив нам Господь. Буде хвилина, коли останній грішник приєднається до спасених, і двері зачиняться. То буде теж особливий день для всіх спасених.

• Олександр Перепелиця

Чому так трапляється, що молодь з наших церков йде в американські? Що їх не влаштовує в рідних церквах і що приваблює там? Нам усім хотілося б, щоб наша молодь, наші діти, онуки і правнуки залишалися в рідній церкві. Нам хотілося б розвивати нашу церкву, будувати її майбутнє разом з молоддю. Ми не хочемо, щоб церква перетворилася на спорожніле гніздо, з якого розлетілися пташенята, що підросли... Як нам зберегти нашу молодь для наших церков, для нас самих, для їх майбутнього?

Як зберегти нашу молодь в умовах еміграції

Це болюче питання буде легше розглядати, якщо поділити його на складові частини:

1. Одвічна, нестаріюча проблема "Батьки і діти";
2. Особливості юної душі;
3. Особливості парадигми, традицій і культури американської християнської церкви;
4. Духовна зрілість і вірність.

Давайте поміркуємо разом над цими питаннями.

Якщо проблема "Батьки і діти" гостро вставала в спокійному, застійному, культурно витриманому родовому "дворянському гнізді", описаному російським класиком

І.С.Тургенєвим, то ще гостріше ця ж сама проблема постає серед нашої еміграції, культурного шоку, величезних змін в сімейному укладі та перегляді ustalених цінностей. І ця ситуація триває роками, додаючи все нові й нові деталі... Важко і батькам, і дітям. Ще добре, якщо поруч є мудрі дідусь чи бабуса, до яких можна мовчки пригорнутися і батькам і дітям, і відчутти спокій, довіру, мовчазне розуміння та звільнення від надмірної напруги. Так легше думати і приймати рішення.

От якщо б усі в родині мали це спокійне довір'я і взаєморозуміння! Діти та молодь, зазвичай, болісно реагують на нерозуміння, навіть примарне. Згадайте, як гарячує першокласник, думаючи, що його батьки не зможуть вирішити простий арифметичний приклад, тому що вони не вчилися

в американській школі! Він не раз перевірить, поки повірить... А була б довіра та взаєморозуміння, то не було б і проблеми.

Говорячи про особливості юної душі, ми бачимо: це цілком природно, що молодим людям необхідне спілкування, розуміння і відвертий, щирий обмін думками з однолітками, із собі подібними людьми — молодими християнами. При безпроблемному спілкуванні на трьох мовах (українською, російською та англійською) у них більше можливостей шукати і знайти розуміння та задоволення своїх запитів: і духовних, і моральних, і культурних в інших церквах. Слава Богу, для них вже немає принизливих матеріальних мотивів, через які деякі вибирали для себе американські церкви!

Для молодих природна допитливість, яка повинна враховуватися дорослими (батьками і церковним керівництвом).

У більшості наших багатодітних сімей однолітки знаходяться під одним дахом. Вони ростуть разом і вчаться один від одного. Якщо в сім'ї переважає взаємоповага (і між дітьми, і між батьками та дитиною), відвертість, любов і розуміння — спілкування протікає безболісно і, як правило, більш успішно для всіх. Підліткова допитливість задовольняється всередині сім'ї, під наглядом.

Якщо ж у сім'ї переважає домінуюча, незаперечна батьківська влада, а думка дитини нікого не хвилює, не обговорюється з взаємним інтересом, то

молода людина піде шукати відповіді за межами сім'ї, нехтуючи не тільки родиною, але й своєю церквою. *"Стережися молодечих пожадливоростей, тримайся праведності, віри, любові, миру з тими, хто Господа кличе від чистого серця". (2Тим.2:22)*

Давайте не забувати: молоді душі цінують незалежність. Страх за дітей природний і зрозумілий, але треба так само поважати і розуміти їх запити, їх потреби розвитку, їх нові шляхи, ситуації, можливості. Давайте з любов'ю і молитвою допомагати їм правильно розставити пріоритети і розібратися в будь-якій проблемній ситуації. Ці довірливі відносини в родині принесуть великі благословення у майбутньому.

Наші діти вже так влаштовані (як і ми були): ростуть, розвиваються, хочуть все досягнути. А тут для допитливого розуму і чуйної душі так багато нової інформації!

Зупинити цей процес розвитку протиприродно, проти волі Божої. А якщо процес не можна зупинити, значить батькам і церковним наставникам треба його духовно очолити! Щоб процес тримати в рівновазі і під контролем, треба молитися і спрямовувати його в правильне русло: не просто запрошувати молодь брати участь у служінні, але ставити перед ними конкретні завдання

проводити нашими керівними братами.

У вересні цього року в Першій Українській Євангельській Баптистській церкві м. Санта-Барбара пастор церкви з Чикаго А. М. Калінін проводив молодіжну конференцію на тему: "Наш спадок у Христі". На жаль, не всі запрошені церкви змогли приїхати. Я не буду тут описувати програму конференції: вона була цікавою і корисною, скажу лише, що після двох проповідей і музично-літературної програми була друга частина: питання і відповіді. Спілкування відбувалося дуже жваво. Запитання приймав, як SMS і зачитував зі свого мобільного телефона на трьох мовах (як запитують) пастор помісної церкви Михайло Сміюн, відповідав також з поясненням на трьох мовах брат Олександр Калінін. Запитань від молоді надходило дуже багато. Усі відчували себе "на рівні". Такий відвертий обмін думками вніс ясність у багато проблем і надовго запам'ятається нашій і приїжджій молоді. Ми раді зустрічатися частіше.

Говорячи про американські євангельсько-баптистські церкви, давайте подивимося на них з далекого минулого...

Це до них двічі приїжджав І.С. Проханов за допомогою і підтримкою (у 1926 році — в Чикаго і в 1933 — у Нью-Йорк). Це від них прилітав до Москви знаменитий місіонер Біллі Грем і проводив євангелізацію "Відродження — 92". Це вони збирали для нас пожертвування на організацію і проведення дитячих та молодіжних християнських таборів. Їх місіонери організовували перші християнські коледжі та університети, фінансували їх, навчали, годували студентів і забезпечували безкоштовними підручниками та іншою християнською літературою. Це в них брали і перекладали на російську та українську мови цілими збірками пісні для дітей, молоді, для служінь. Адаже ми тут з радістю впізнали і заспівали ці пісні англійською мовою!

А як в американських церквах розвинене соціальне життя і культура спілкування! Проводиться групова робота з молодими сім'ями, бесіди з дівчатами і з молодими людьми, окремо з самотніми чоловіками і жінками, працюють недільні школи, проводяться музичні заняття, різні тематичні заняття, клуби за інтересами, розбори Слова Божого з молоддю, серед сестер, загальні розбори, дитячі, молодіжні і сімейні табори, спільні свята і т.д.

Там буває жваво, цікаво і туди тягне...

Хорошому треба вчитися. Не заціклюватися на часах труднощів, гонінь та поневірянь. Час йде вперед. Якщо ми теж будемо періодично проводити спільні з американськими церквами служіння, переймати у них краще, показувати їм наше краще, сокровенне, національне, то встановляться доброзичливі відносини з взаємним інтересом і взаємодопомогою.

Що можна сказати про нашу духовну зрілість? Ми продовжуємо вправлятися в благочесті та освяченні, згідно 1Тим.4:16 *"Уважай на самого себе та на науку, тримайся цього. Бо чинячи так, ти спасеш і самого себе, і тих, хто тебе слухає!"*. У наших церквах не прийнято обговорювати віровчення інших церков і деномінацій. Ми намагаємося ні в чому не ухилитися від Євангельського віровчення. Адаже Бог обрав нас у Христі! А якщо у кого ще немає в серці Христа — то немає і обрання, благословення, спасіння, вічного життя. Зроби вибір: вибери Христа! І станеш обраним. І якщо наша молодь грамотно навчена сповідувати християнські доктрини Євангелія, то ніхто з них не погодиться добровільно переходити до церкви чужого віросповідання. Одна справа — періодично відвідувати американські церкви, не змінюючи членства у своїй, і зовсім інша — дозволити незміцнілим у вірі молодим християнам йти на компроміси, замовчування про богословські відмінності, лукавство. Ось чому в Статутах церкви треба більше уваги приділяти доктринам свого віросповідання.

"Тільки живіть згідно з Христовою Євангелією, щоб, — чи прийду я й побачу вас, чи й не бувши — почув я про вас, що ви стоїте в одній душі, борючись однодушно за віру євангельську, і ні в чому не боячися противників; це їм доказ загибелі, вам же спасіння." (Фил.1:27-28).

Це чудово: бути твердим у своєму віросповіданні і не боятися чогось нового. Завжди бути готовим розрізнити спотворення Святого Письма, зробити свій правильний вибір і бути вірним своїм переконанням і однодумним зі своїм братством.

"Духа не вгашайте! Не гордуйте пророцтвами! Усе досліджуючи, тримайтеся доброго! Стережіться лихого в усякому вигляді! А Сам же Бог миру нехай освятить вас цілком досконало, а непорушений дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа!" (1 Фес.5:19-23).

• Фаїна Бородіна

і бути готовими до можливих нових рішень.

Батькам і наставникам треба навантажувати дітей духовно, морально і розумово. Самим задавати їм питання, пропонувати поміркувати над конкретними християнськими доктринами, перевіряти їх вибір, підтримувати їх, запрошувати їхніх друзів у свій будинок, ставати на їхній рівень, прагнути бути для них авторитетом зі знанням і вірним тлумаченням Слова Божого. І, звичайно, не дозволяти нікому в церкві ставитися до молоді нешановливо, робити некоректні зауваження. Хотілося б, щоб всі зауваження дітям та молоді в церкві робилися доброзичливо і тільки через батьків! Юні душі більш ранимі ніж дорослі. На жаль, є випадки, коли молоді люди перейшли в американські церкви через уїдливі зауваження не в міру ревних земляків. *"Нехай молодим твоїм віком ніхто не гордує, але будь зразком для вірних у слові, у житті, у любові, у душі, у вірі, у чистості!"* (1Тим.4:12).

Для молоді дуже важливо не залишатись у вузькому просторі, а відчувати себе учасниками значних, великих, масштабних подій. Це окрилює їх дух, відкриває душі, розширює горизонти, загострює сприйняття. Молодіжні з'їзди, конференції, форуми, колективне відвідування інших церков з участю в служінні просто необхідно планувати і

Нерідко в слов'янських церквах виникає запитання, чому це молодь надає перевагу відвідуванню американської, а не "своєї" церкви. Не буває, щоб хоча б раз хтось не запитав про це. Оскільки багато молоді і людей старшого віку мають свої власні погляди на дану проблему, як правило, виникає цікава дискусія з цього питання. Мене головним чином зацікавила думка молоді з цього приводу, і коли я поставила це запитання молодим людям, вони поділилися зі мною своїм баченням цієї ситуації.

Характерно, що існує багато причин, які повторювались у відповідях на запитання, чому молодь прагне йти в американські церкви.

Зокрема, це тому, що для них американська культура є ближчою, ніж їхнім батькам, проповіді в англійських церквах не націлені на матеріалістичні речі і є більш глибокі, і, нарешті, американські церкви є більш активними в навколишньому суспільстві на місцевому рівні та в глобальному масштабі.

В слов'янських церквах в проповідях приводиться багато прикладів і оповідей, притаманних слов'янській культурі, зрозумілих для тих, хто свідоме життя, або хоч частину його прожив при правлінні комуністів. Всі ці приклади здаються настільки відірваними від повсякденного життя тут, що їх не так просто зрозуміти молодим людям. Голод, війни, переслідування за часів Радянського Союзу, а потім весь період евангелізації покоління наших батьків. Так, це відбувалося, ми не можемо заперечувати цього, але хоч ми слухаємо про це, воно по-справжньому не тривожить наших сердець, бо це те, що відбулося в минулому, це не відбувається тут і зараз в американському середовищі. Оскільки більшість дітей, батьки яких приїхали з Радянського Союзу, вирости оточені американською культурою, — а це простота, свої історії, веселі оповідання, жарти між собою, свій власний потік новин, що відбуваються в Америці. Наші батьки більше цікавляться українськими

Чому молодь прагне йти в американські церкви

або російськими новинами, новинами країн колишнього Союзу і політикою цих країн, в той же час майже повністю віддалені від того, що відбувається в Америці. В американській церкві приводяться повчальні приклади з повсякденного життя в Америці, з того, що ми, як молоді люди, відчуваємо, переживаємо в реальному житті. Це допомагає нам глибше вникати в проповідь і в Слово Боже та побачити, де ми можемо застосувати це відразу в нашому житті.

Поряд з іншою культурою існує зовсім інша мова — це англійська мова. Це щось страшне для іммігрантів слов'янських церков. Одне з двох: англійська або ненависна або прийнятна в залежності від того, як вони володіють нею (тобто досвід, який вони мали з нею). Молодь прийняла її повністю, особливо ті, хто виріс тут. Знову і знову я почула у відповідях молоді: "Я можу слухати і розуміти все прекрасно, тому що проповіді англійською мовою". Молодь зростає в англійській культурі, ця культура скрізь, поза і в школах (вони проводять в них 7 годин), на роботі (яка переважно мова?), коли ви збираєтеся для спілкування, у вашому повсякденному житті англійською говорять скрізь. Українська або російська мова звучить тільки вдома, у колі слов'янських друзів і в церкві. Виходить, англійська мова вживається всюди, вона найпоширеніша. Коли проповіді на англійській мові, вони мають більше відношення до молоді і вплив на молодь, тому що це мова,

Поїздка в Філадельфію

11 грудня 2010 року голова Західного об'єднання пастор Павло Дем'яник, голова Братства Української Діаспори Володимир Вільчиця та редактор журналу "Вісник Правди" Петро Чикеренда відвідали засідання Управи Українського Баптистського об'єднання на сході Америки, в місті Філадельфія. Ціль поїздки — налагодження зв'язків з нашим братством на сході Америки.

В неділю брати відвідали українські церкви міста Філадельфії.

Пастор Павло Дем'яник та пастор Дмитро Логін в найстарішій українській церкві Америки

якою вони думають, пишуть і читають. Також крім проповіді англійською мовою, має значення стиль та зміст подання проповіді, що молодь любить більше. Молоді люди хочуть більш глибоких проповідей, і також однієї проповіді під час служіння. Щоб не по 15 хвилин говорили чотири проповідники, але хай буде один, який зосереджений на одній важливій темі, тобто темі, яка проникає в глибину того, що Біблія говорить про це, і щоб ця тема висвітлювалася у серії проповідей. Крім того, в багатьох американських церквах піднімають дуже гострі теми, які є табу для слов'янської спільноти. Сімейні відносини, секс, шлюб, насильство, наркоманія, гомосексуалізм, — всі ці питання, які наявні в житті людей навколо; звертають на них увагу та дають пояснення з Біблійної точки зору того, що правильно і неправильно. У людей виникають питання і церкви зобов'язані знати це і проповідувати на дані питання. Нарешті, американські проповідники закінчують певний християнський коледж і вчаться бути пасторами, щоб бути здатними проповідувати Слово Боже і Його вчення.

Прихід в наші церкви іноді відчувається мало не як якийсь показ мод, або місце, щоб продемонструвати якісь речі, і якщо ви не підходите по одягу, ви є не більше ніж грішник вже засуджений. Іноді це тиск, і особливо на жінок, одягатися певним чином, і тому виникає конкуренція, хто має кращий вигляд. Відповідний для церкви одяг- річ потрібна і хороша, це добре, але це не те, що робить вас більш духовними або ближче до Бога. Так, Він закликає одягатися скромно і бути простими. Обидві ці речі, здається, часом відсутні в наших церквах, тобто скромність і простота. У багатьох американських церквах строга форма одягу, спідниці та сукні або штани і краватка не мають значення. У деяких церквах слов'янський народ може виглядати розкішніше одягненим, навіть якщо і дотримуються такі форми одягу. Американський народ простий в стилі і добрий американський християнин, як правило, не так турбуватиметься з приводу змісту одягу, навіть якщо жінка приходить до церкви в джинсах або штанах. Там акцент не на тому, хто краще одягнений для церкви, але хто найкраще одягнений у вбрання, яке Бог дав їм. Не тільки одяг, але і автомобіль, яким ви користуєтесь, завжди здається темою для гарячої дискусії після церковного служіння. Складається враження, що якась матеріалістична конкуренція відбувається в нашій слов'янській громаді за кращий одяг, кращий автомобіль, самий кращий будинок, і все найкраще. Це змушує молодь стикатися з земними сподіваннями, в яких вони не бажають брати участь. Американці прості в речах і приділяють більше уваги скарбам Божественним і тому, що робиться в їхній общині. Як вони працюють, щоб допомогти нужденним навколо них, в їхній власній церкві і громаді? Вони працюють поза межами програм, які включають права, там де вони живуть, у консультаційних та реабілітаційних центрах. Якщо ваш наголос на зовнішній вигляд, то будь-яка людина може добре виглядати ззовні, але не кожен може добре виглядати всередині.

Є багато інших причин, чому молодь іде до американських церков, але є і такі, які викликають занепокоєння. Є, звичайно, молоді люди, які йдуть в американські церкви, тому що там вони можуть жити своїм власним життям, проте, вони хочуть теж служити і Богові. Але є багато тих, хто дійсно любить Бога, і американські церкви справді передбачають, що існує простота, гостинність, Божа істина проповідується в глибину, і є спільнота християн, які так само, як ви, вирости в цій культурі і стикаються з тими ж проблеми і впливами. Молодь іде до американської церкви через якість проповіді Слова Божого, і це її приваблює, тому що вони вчаться, це захоплює їх, і діяльність перетворює їх в церкву, яка поширюється за межі дверей.

• Олена Ковальчук
м. Еверет, шт. Вашингтон

Дорогих сестер вітаємо з Різдом Христовим та Новим 2011 роком!

Бажаємо щастя, здоров'я і яernih
Божих благословень.

“Співайте Господу нову пісню, бо Він сотворив
чудеса.” (Пс.97.1)

Інформація

- ♦ **1-ша п'ятниця березня** — молитва жінок на Україні, до яких приєднуємось і ми. Тему повідомляємо перед днем молитви (проводимо в день, коли зібрання в церкві або жіноче зібрання).
- ♦ **Остання п'ятниця квітня** — молитва по нашому Об'єднанні. Тема молитви — сім'я, потреби вашої та інших церков за сім'ї, за дітей в проблемних сім'ях.
- ♦ **1-ий понеділок листопада** — Всесвітній день молитви сестер по темі, яку повідомимо перед тим днем (проводимо на протязі тижня, коли зібрання в церкві або жіноче зібрання).

Графік молитов сестер церков Об'єднання

Єремії 33:3; Марка 11:25

- ✓ **Січень:** Подяка за всі милості, які ми отримали по милості Божій. Молитва за духовний рівень сестер і створення нових молитовних груп.
- ✓ **Лютий:** За всіх служителів в ваших церквах і за всі види служіння.
- ✓ **Березень:** Молитва за церкву в м.Гемет і нужди в цій церкві.
- ✓ **Квітень:** Молитва за молоді сім'ї, за сім'ї, в яких є проблеми.
- ✓ **Травень:** Молитва за церкву в м.Санта-Барбара.
- ✓ **Червень:** Молитва за церкву в м.Лос-Анджелес.
- ✓ **Липень:** Молитва за церкву в м.Сакраменто, де пастор Володимир Вільчиця.
- ✓ **Серпень:** Молитва за церкву в м.Сакраменто “Джерело Життя”.
- ✓ **Вересень:** Молитва за церкву в м.Ванкувер.
- ✓ **Жовтень:** Молитва за церкву в м.Сієтл.
- ✓ **Листопад:** Молитва за церкву м.Кент та церкву м.Сакраменто (пастор Юрій Голас).
- ✓ **Грудень:** Молитва подяки за пройдений шлях і молитва за нашу готовність до зустрічі Христа. (Софон. 3:8)

Нехай Господь благословить всіх Вас!

Емігрантам з України

Ви шукаєте ситості за океанами —
Хай Господь вам допоможе в безрадісний час,
Та сліди ваші будуть довічними ранами
На землі, що ногами сходили не раз.

А на кого, скажіть залишаєте прашурів?
Буде очі пекти вам нестерпно сльоза —
Їхні душі нетлінні постануть молящими
І благатимуть вас повернути назад.

Пригадайте Христа, справді вартого подиву, —
Чашу смерті Своєї Він випив до дна,
Все ж не зрадив народ до останнього подиху,
З ним в любові життя своє чесно єднав.

Пам'ятайте про це і не будьте наївними,
Що далеко десь там небо більш голубе...
Вашу матір колись Бог нарік Україною —
Тож її бережіть, як самого себе.

Вас навчила вона, як молитись Всевишньому,
Слово Боже дала, щоб проснулась душа.
Не шукайте багатств в цьому світі невітшіному,
Бо життя буде ваше не варте й гроша.

Буде доля для вас виростати розлукою...
Ми ж — єдиний народ, як незгасна зоря.
Тож чи варто для нас нині жити розлукою?
Браття й сестри мої, не спішіть за моря.

Хтось надії плекає про Штати,
Про далекі заморські краї,
Ну, а я біля власної хати
Наслухаю в саду солов'їв;

Ну, а я українського роду
І на рідній лишаюсь землі,
Бо знайшов для душі я свободу
І насущний духовний свій хліб.

І радію високому небу,
Кучерявій вербі і полям...
З діда-прадіда маю потребу
Бога славити тут, а не там.

Хай не раз доведеться і трудно,
Зустрічати імлу грозову, —
Все одно я втішатися буду
Тим, що тут народився й живу.

Що ж, хай їдуть в Канаду чи в Штати:
Кожний має потреби свої;
Ну, а я біля власної хати
Наслухаю в саду солов'їв...

Сергій Рачинець

Ісус і багатий юнак

Коли Ісус пішов в дорогу,
Один юнак прийшов до Нього,
Впав на коліна й обізвався,
Про щось Ісуса він питався.

“Мій добрий Вчителю, благаю,
Скажи мені, бо я не знаю,
Що маю доброго робити,
Щоб міг я в Царстві Божім жити?”

Ісус сказав: “Що в думці маєш,
Що Мене добрим називаєш? —
Нема тут доброго нікого
Крім Бога Вічного, Святого.”

Питає: “Заповіді знаєш? —
Не убивай, якщо вбиваєш,
Кинь перелюб, не кривдь нікого
І не бажай собі чужого .

Шануй постійно маму й тата,
У небі є таких заплата,
Вже на землі всі чемні діти,
Бог каже: будуть довго жити.

Юнак йому відповідає,
Що змалку він це все сповняє,
“Що маю, каже, ще зробити,
Щоб в Божім Царстві вічно жити?”

Ісус з любов'ю знов свідкує:
“Одного ще тобі бракує:
Усе, що маєш, — йди продай
І бідним гроші всі роздай,

Тим ти положиш скарб до неба, —
Тут на землі його не треба!
Тоді приходи і йди за Мною
Ввійдеш до царства, в край спокою.”

Юнак від слів тих засмутився,
Пішов і дуже зажурився,
Він мав поля, маєтки, хати,
Бо був незмірно він багатий.

Ісус довкола глянув знову
І учням вияснив промову:
“Як тяжко, діти, скарби мати
І в небі вічності шукати!”

Адам Штурма

Якщо ти християнин

Якщо ти захотів у своєму житті
Йти по вузькій тернистій дорозі,
Якщо “ні” ти промовив гріху,
Якщо щастя знайшов своє в Бозі;

Якщо ти відгукнувся на заклик Його
Своїм словом твердим: “Обіцяю”,
Бо не дав світ спокою для серця твого,
Якщо ти захотів йти до раю, —

Ти повинний віддатись всім серцем Христу
І Його усім серцем любити,
Присвятить Йому все: слів, думок повноту
Й незрадливо охоче служити.

Ти повинний залишити славу земну
Й не шукати високого ймення,
Бо вони, мов корінь гіркий полину,
Ростять паростки іншого вчення.

Ти повинний рішуче сказати: “Прощай!”
Шлях гордості, кривди і зради,
Думки серця, бажання Йому доручай,
Він сонце засвітить, порадить.

Ти повинний служити Йому і тоді,
Якщо барви веселки погаснуть,
У сердечному горі, нещасті, біді,
Коли сльози з очей течуть рясно.

Не залиш Його в час, коли кращий твій друг
Не захоче думки поділяти,
Знайди сили прославить, хоч важкий недуг
Прикує, не дасть змоги ступити.

Не впади, якщо згасли назавжди тоді
Ще недавно довірливі очі,
І нешли ти докорів суворій судбї
У безсонні й безрадісні ночі.

Не забудь, що в лікарні знеможений брат
Хоче слово від тебе почути,
Не жалій ти дочасних життєвих цих втрат,
Щоб когось до Христа повернути.

І згадай, що там хвора безсила сестра
Шепоче благально устами,
Поспіши, поки є ще та добра пора,
Помогти їй і словом, й ділами.

Заміни тих, що впали в нерівнім бою,
Всім про правду спіши розказати,
Відшукай серед інших ти ниву свою,
Щоб снопів для Ісуса нажати.

Присвяти Йому жар молодих почуттів,
І сердечні гарячі пориви,
Цвіт весняних веселих, найкращих цих днів,
З Ним навіки ти будеш щасливий!

Збірка “Голос Душі”

Дорі, дівчинка, яку ніхто не любив

До подачення, —
сказала мама
спокійно. —
До зустрічі.”
Та вона не сказала,
коли відбудеться ця
зустріч.

Ми співаєм Різдвяні пісні.

— Йди-но сюди, Дорі...

Нам було
страшенно цікаво.

Час від часу мама
приносила
Мері подарунки,
а мені — ніколи.

Хтось колись сказав, що коли у вас не залишається нічого, крім Бога, ви починаєте розуміти, що самого Бога вже достатньо. **Бог стояв поруч зі мною**, коли я нікому не була потрібна, Він не збирався відвернутися від мене й тепер. Бог зцілив глибокий біль, що жив у моєму серці.

— Діти, якщо навіть ви забудете все, що ми вам сьогодні говорили, пам'ятайте — Бог вас любить.

*Діти, ми з батьком більше
не можемо піклуватися про вас,
тому ви будете жити там, де,
без сумніву, вам буде добре*

*— Дорі, ти повинна
запам'ятати, що розмовляти
за столом заборонено.*

Продовження. Початок в попередньому номері.

Через кілька тижнів до притулку прийшла працювати надзвичайно щира і товариська сестра Ірма Фремм.

— Дорі, як ти ставишся до того, щоб піти зі мною до церкви? — запитала вона одного недільного ранку.

— До церкви? Залюбки!

Дирекція притулку дозволила мені відвідувати разом із нею місцеву церкву "Скинія Євангелія" в Окланді. Міс Фремм підтримала мене у моєму рішенні прийняти Божу любов. Саме там, у "Скинії Євангелія", я вперше познайомилася з іншими християнами. Я небагато розуміла з того, що відбувалось на служінні: дивні пісні, зарозумілі проповіді...

Однак повільно я почала складати до купи уривки того, що трапилося в той день у притулку: Бог прийняв мене тому, що Христос помер за мене на хресті! Хтось полюбив мене так, що помер за мене! Бог любить мене такою, якою я є, незважаючи на мій вигляд.

Одного разу мене покликala міс Фремм:

— Дорі, я маю для тебе подарунок. — У руці вона тримала невеличкий пакуночок.

Обережно, занадто вражена й захоплена, щоб промовити хоч слово, я розгорнула пакунок. То була маленька чорна книжечка з витисненим написом: "Новий Заповіт". На очі нагорнулися сльози. Це був перший подарунок, який я коли-небудь отримувала, книга, що, як мені казали, допоможе мені зрозуміти мої взаємини з Богом, який мене любить.

Через кілька місяців після мого тринадцятиріччя я та Марія мусили їхати з притулку. Він був створений для дітей лише до дванадцяти років: із нього нас відсиляли тимчасово жити у сім'ях.

Марія не хотіла відїжджати, однак план нашого подальшого життя було вже складено. Попрощавшись із друзями у притулку, ми залишили їх, щоб розпочати нове життя в реальному світі. Уже незабаром ми усвідомили, що дні, проведені там, були щасливими і безперечно приємними порівняно з тим жахом, що почався зовсім скоро.

Я пригадую її обличчя: глибокі зморшки, сірі очі і коротке сиве волосся. Вона була високою, років шістдесят

п'яти. Ми називали її бабусею. Нас із Марією відвезли у її дім, де ми повинні були пристосуватися до життя поза стінами притулку.

Наступного дня нас ознайомили з новими правилами.

— Якщо ви не послухаєтеся, то отримуватимете ось це, — попередила бабуся, вдаривши нас обох по обличчях.

Від удару щоки запекли, але ми з Марією намагалися не плакати. Їсти за столом нам теж не дозволяли. Бабуся хотіла, щоб ми харчувалися недоїдками. Занадто налякані, щоб скаржитися, ми намагалися змиритися з усіма її умовами.

Вам ще й так пощастило. Якби не я, ви вже досі жили б на вулиці, — кричала вона, щедро пересипаючи речення лайливими словами.

Коли вона посилала нас до крамниці, то ніколи не дозволяла записувати те, що необхідно купити. Молоко, хліб, головка капусти, консервованний горох... — Вона продовжувала стрекотіти назви продуктів, яких вистачило б, щоб наповнити дві величезні торби. Якщо ми щось забували, вона біла нас по ногах шваброю.

У мене не було близьких друзів, я боялася розмовляти з іншими дітьми, остерігаючись, що вони розпитуватимуть мене про моїх батьків. Прогулюючись на свіжому повітрі, я вголос розмовляла з Богом: "Ти мусиш мені допомогти. Більше нікому немає до мене ніякого діла. Боже, будь ласка, прошу тебе!"

Якось бабуся зі злістю наказала:

— Ідіть, знайдіть свою матір і попросіть у неї грошей. Якщо ні — я позбудуся вас.

— Але ж ми не знаємо, як її знайти, — заперечила я.

— Мені однаково, це ваша справа, — з цими словами бабуся повернулася й пошкандибала геть.

Ми пішли й почали шукати свою матір на багатолюдних вулицях Окланда. Єдине, що ми про неї знали, це те, що вона працювала офіціанткою.

Свій пошук ми почали з ділового центру Окланда, перевіряючи ресторан за рестораном. Пошуки тривали впродовж декількох годин. Нас охопила паніка.

Меню у вітринах та запах смачної їжі підсилював наш і без того нестерпний голод. Якби лиш ми могли сісти і поїсти! Ми не мали теплої одягу. Коли сонце сіло, ми почали тремтіти. Марія розплакалася.

Стримуючи сльози, я молилася: "Господи, допоможи нам знайти її". Наступний ресторан був брудний і такий же похмурий зсередини, якими похмурими були вулиці. Мою увагу привернув чоловік у кухарському капелюсі.

— Сер, я розшукую свою матір, вона офіціантка.

— Жодна з моїх офіціанток не має дітей, — пролунала стисла відповідь.

Однак в іншому кутку кімнати, чекаючи на замовлення, стояла вона. Через усю кімнату я заводала:

— Мамо!

— Я не твоя мати, — відрубала вона.

Потім, відійшовши від столів, щоб ніхто не міг почути, вона прошепотіла:

— Я скажу менеджеріві, що ти - моя сестра. Ну а тепер кажи, чого тобі ?

— Нам потрібні гроші.

— У мене немає грошей!

— Але бабуся сказала, що вижене нас, якщо...

— Скажи їй, що у мене немає грошей, — перебила вона. А потім повернулася і пішла.

Продовження на наступній сторінці

Ми з Марією вийшли на темну вулицю, з очей полилися сльози. “Боже, чому ти так нас підводиш? Ти привів нас до цього ресторану, з Твоєю допомогою ми знайшли маму, і що?”. Вона прилюдно зреклася нас. Ми повернулися до будинку бабусі з порожніми руками.

Вона чекала на нас із палицею. Розлютована, вона побила мене і вилаяла за те, що ми не принесли грошей. Потім вона почала трясти мене, схопила за горло і почала душити. Ледь ловлячи ротом повітря, я благала її зупинитися. Марія билась в істеричі:

— Доріс же помре! Вона ж помре! Відпустіть її!

— Забирайся геть, — заверещала на неї бабуся. — Я задушу тебе. Це зробить твою матір щасливою, — і нам не потрібні будуть гроші. Потім вона зачинила мене в льосі.

Через кілька годин мені було дозволено йти спати. Вперше у своєму житті я думала про втечу. “Господи, куди ж мені піти?” — молила про пораду.

Про Бога, який прийшов у моє серце лише місяць тому, я знала небагато. Я знала лише, що Він піклується про мене. І коли моє життя стало нестерпним, як це часто траплялося, Він завжди допомагав мені знайти вихід із біди. Я була впевнена, що будь-де та будь-коли Він здатен мені допомогти. Щодня читала “Новий Заповіт”, який дала мені Ірма Фремм. Більшість із прочитаного було незрозумілим, однак я запам’ятала кілька віршів, що були виділені: “Я тебе не покину, ані не відступлюся від тебе! Тому ми сміливо говоримо: Господь мені помічник, і не злякаюся нікого: що зробить людина мені? (Євр. 13 5-6). “Нехай серце вам не тривожиться! Віруйте в Бога, і в Мене віруйте!” (Ів. 14:1).

Менше ніж через тиждень після невдалої зустрічі з нашою матір’ю ми повернулися зі школи й застали вдома якусь жінку. Вона сказала, що збирається відвести нас жити в інший дім. Бабуся дотримала свого слова. Ми не дістали грошей, тому мусили їхати, однак втрачати вже не було чого.

Після недовгої поїздки, ми зупинились біля великого цегляного будинку з акуратно підстриженою травою та ігровим майданчиком перед вікнами. Пізніше ми дізнались, що тут живуть дівчатка, якими опікувалася держава. Більшість із них були старшими за нас, але жити з ними було приємніше, ніж із жорстокою бабусею. Саме тут уперше я розповіла, що знала про любов Христа. Я пояснила дівчатам, що Він може простити наші гріхи і примирити нас із Богом.

Однак через кілька місяців нам із Марією повідомили, що нас переводять жити у приватний дім. Новину ми зустріли з радістю. Може, нарешті я зустріну когось, хто мене любитиме. Я поклала наші речі у коробки і чекала на машину, яка приїде, щоб відвести нас у нову сім’ю.

У перший же день нашого приїзду до Мейкінів мені заборонили їсти за столом з усією родиною. Ця сім’я добре знала нашу матір. Лише Марії дозволялося їсти з усіма. Я ж могла харчуватися лише залишками, а якщо їх не було, — залишалася голодною.

Найулюбленішою стравою на вечерю була риба. Після того як сім’я поїла, мені залишалися недоїдки. Місіс Мейкін клала голову і хвіст (іноді, якщо мені пощастило, — дві голови і два хвости), кидала їх у кип’ячу воду, додавала сухе молоко — ось такою була моя їжа.

Часто, повертаючись зі школи, я боялася заходити у будинок, знаючи, що мене битимуть. Тому до сутінок ходила алеями, неподалік від будинку, а потім засинала на цементі. Це здавалося мені кращим від побоїв, що чекали на порозі будинку Мейкенів.

Найчастіше Бог говорив зі мною надзвичайно зрозуміло. Коли я йшла вулицями Сан-Франциско й оглядала розкішно вбрані манекени у вітринних магазинів, то мріяла: “От якби хоч мені одне нове плаття”.

І Господь відповідав мені: “Дорі, твоя краса не у розкішному вбранні, помітною для людських очей, а у праведності Ісуса Христа”.

Коли я, нічого не ївши кілька днів, проходила повз ресторани та кондитерські крамниці, мій голод перемагав здоровий глузд. Іноді я була готова вкрати їжу. Але Господь нагадував мені, що “не хлібом одним жива людина”.

У магазинах я спостерігала за подружжями, що, ідучи, трималися за руки або пестили своїх дітей. “Господи, якби в мене був хтось, хто тримав би мене за руку!”

І Господь промовляв до мене: “Дорі, я буду твоїм батьком і матір’ю, твоїм братом і сестрою. Я буду з тобою й ніколи тебе не залишу.” І справді, він ніколи не зрадив своєї обіцянки.

• Доріс Ван Стоу та Ервін В. Люцер
Продовження в наступному номері

Історія баптистського КЛАДОВИЩА

Дорогі читачі журналу “Вісник Правди”. Хочу поділитись з вами певними спогадами з минулого. Я бажаю розповісти вам незвичну історію баптистського кладовища.

Хто проїжджав трасою Львів-Ужгород, то може звертав увагу на перше село Клячаново. Там, на пагорбку, видно дві церкви, які розташовані поряд одна за другою. Більша то православна, менша-католицька. В селі також є і Молитовний Дім євангельських християн-баптистів. І всі ці три церкви мають свої кладовища. Католицька церква має кладовище біля своєї церкви, православні мають своє кладовище від церкви через дорогу, баптистське кладовище знаходиться на другому пагорбку. Раніше його було добре видно з траси. А пізніше, як виріс сад, то може видно зимою, коли з дерев опадє листя.

До війни в селі була також і синагога та єврейське кладовище, обгороджене мурами. Після війни євреї в село не повернулись, а ті, що повернулись, то оселились в м. Мукачеві. В будинку синагоги знаходиться сільський клуб, а від кладовища залишився тільки мур, бо надмогильні плити люди порозтягали по домах.

В баптистського кладовища дуже цікава історія. В перші роки, коли утворилась баптистська церква села Клячаново (їй в травні 2009 року виповнилось 100 років), то віруючі хоронили своїх померлих на тих кладовищах, до яких церков ходили до увірування. Здавалось, ніяких проблем не було, бо всіх дітьми хрестили в їх церквах.

Я точно не пам'ятаю рік коли це було, в 1927 чи в 1929, в брата Михайла Югаса померла дитина. А так як до увірування він ходив у православну церкву, то дитину похоронили на православному кладовищі. З молитвою звершили похорон і розійшлися по домівках.

Та ранком один брат проходив через кладовище і побачив, що труна лежить наверху, а могила будь-як зарита. Він розповів про все батькові дитини. Той, взявши з собою ще кількох братів, пішли до голови села порадитись, що робити. Голова сказав, щоб дитинку похоронили на тому місці, де була захоронена. Брати так і зробили.

Та на другий ранок все повторилось знову. Тим разом голова села пішов до православного батюшки в'яснити в чому справа.

На той час вже почали сходитись люди і пред'явили вину, що дитина не хрещена, і тому не може бути захоронена поруч з благовірними, щоб не оскверняти землю. Люди бунтували, кричали, правда до бійки не дійшло, бо брати мовчали, говорив голова села. Він просив, щоб люди розійшлися по хатах і дали спокійно похоронити дитину.

Люди не хотіли слухати, як не просив їх голова. Тоді він вирішив сповістити уряд про ситуацію, яка виникла.

На той час Закарпаття знаходилось під владою Угорщини. Як представники влади не просили людей розійтись, ті не слухали. Люди полягали навколо могилки і не давали хоронити тіло.

Тоді про все було сповіщено в поліцію(жандармерію). Через годину приїхала машина з жандармами, а ті вже не просили розійтись, а хапали людей та били гумовими палицями. Лиш тоді ті, що бунтували, почали тікати.

Начальник жандармерії сказав, що як хтось посміє торкнутись могили, то того будуть судити. А угорські закони були дуже суворі. Та ще начальник повідомив, що залишає 4 жандармів, які будуть охороняти могилу цілодобово. Зарплату жандармам буде платити село, а це було дуже важким фінансовим тягарем для переважно бідного населення.

Тоді голова села та церковники попросили, щоб не залишали жандармів, вони самі будуть охороняти могилу. А ще церковники попросили членів уряду та батька дитини, щоб дали згоду похоронити дитину не в ряду, а під огорожею, де хоронять тих, хто заподіяв собі смерть, чи втопився.

Батько дитини погодився на таку умову. Дитинку з молитвою брати похоронили під огорожею. Після цього все стихло і більше не тривожили могили.

Через півроку, коли освячували кладовище, виявилось, що дитина-нехрест батьків “відступників” захоронена якраз там, де було закопане миро. То по- їхньому було святе місце, і на такому святому місці лежить неохрещена дитина батьків, які зреклись православної віри.

Тоді вже почався неспокій серед церковного верховенства. Мукачівська єпархія, порадившись з обласною Ужгородською єпархією, написали до Риму про всі обставини. Звідтам дали відповідь, що дитина не повинна лежати в даному місці.

Тоді викликали до уряду батька дитини, про все йому розповіли і попросили дозволу перезахоронити дитину в ряд, де хоронять всіх православних.

Батько дитини порадився з братами, і всі разом вирішили просити уряд, щоб дав дозвіл відкрити своє кладовище, щоб більше не було такого прикрого випадку. В уряді погодились з даним проханням, але пред'явили певні вимоги, яким має бути кладовище. Воно повинно знаходитись за селом, на пагорбку, загороджене.

Брати взялись за роботу. Батько з свого поля виділив землю, брати розчистили її, зробили огорожу, з лісу викопали кущів, обсадили кругом. Було виконано всі вимоги.

Через три дні приїхала комісія. Кладовище було схвалено і тоді дали дозвіл на перезахоронення дитини. Могила знаходиться першою від воріт при вході до кладовища.

Коли після війни, при Радянській владі, землю в людей відібрали, заснували колгоспи, то кладовище залишилось. Спочатку там було поле, сіяли пшеницю, овес. Потім той пагорбок засадили деревами: яблунями, грушами, сливами. Виріс чудовий сад.

Кладовище з часом заповнювалось все більше, тому колгосп виділив землю до дороги. Брати огородили і тепер кладовище знаходиться серед саду, чисте та доглянуте.

Так у невеликому селі є три конфесії, три церкви, три кладовища. Я не знаю, чи є ще десь на Україні кладовище євангельських християн-баптистів.

Цією історією з минулого поділилась з вами Лідія Бідзіля, яка народилась в цьому селі і чула багато разів цю історію від дідуся та батьків.

• Лідія Бідзіля, м. Кент

Західне українське євангельсько-баптистське об'єднання в США

Церква Євангельських Християн-Баптистів міста Еверет

Адреса: 11401 Airport RD,
Everett, WA, 98204
Пастор: Олександр Ковальчук
(425) 319-7228, (425) 423-0467

Перша Українська Баптистська церква міста Сіетл

Адреса: 37603, 28-th Ave S.,
Federal Way, WA, 98003
Пастор: Ігор Завірюха
(253) 347-6600

Українська церква Євангельських Християн- Баптистів міста Ванкувер

Адреса: 3611 NE 132 Ave.
Vancouver WA 98682
Пастор: Павло Ковалик
(503) 407-0413

Українська церква Євангельських Християн-Баптистів міста Сакраменто

Адреса: 5540, Date Ave.,
Sacramento, CA, 95842
Пастор: Володимир Вільниць
(916) 348-1639

Євангельсько-Баптистська Українська Церква "Джерело Життя"

Адреса: 5948 Pecan Ave.
Orangevale
CA 95662

Пастор: Сергій Почапський
(916) 390-4786

Перша Українська Євангельсько-Баптистська церква міста Сан-Матео

Адреса: 1501, S El Camino REAL,
San Mateo, CA, 94402
Відповідальний:
Володимир Ковальчук
(510) 247-9604

Перша Українська Баптистська церква міста Санта-Барбара

Адреса: 3721, Modoc rd., Santa
Barbara, CA, 93105
Пастор: Михайло Сміюн
(805) 685-2921

Перша Українська Євангельсько-Баптистська церква

міста Лос-Анджелес
Адреса: 2030, Glendale Blvd., Los
Angeles, CA, 90039
Пастор: Ілля Чепелюк
(949) 653-9196

Українська Євангельсько- Баптистська церква міста Гемет

Адреса: 26089, Girard St.,
Hemet, CA, 92544
Пастор: Ковальчук Антон

Перша Українська Баптистська церква міста Сакраменто

Адреса: 1038 Meldy Ln.
Roseville, CA 95678
Пастор: Юрій Голас
(916) 334-1466

Церква Євангельських Християн-Баптистів м.Кент

Адреса: 1600 S, Central Ave
Kent, WA 98032
Пастор: Леонід Літушко
(253) 941-4292

Вісник Правди в інтернеті
<http://www.visnykpravdy.com>